

SUSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9'00 id. id.
Pagant per anys, una pesseta de rebuix

EL POBLE: CATALA

PERE COROMINAS
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.
DIRECCIÓ
DARRER FORTY, NÚM. 2, TER.
TELÈFONS
Redacció, 723 - Imprempta, 2.208

ANY IX NÚM. 2.515 BARCELONA, DILLUNS 22 DE JANER DE 1912 UN NÚMERO, 5 CENTIMS

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

Dilluns, 29 de janer y dies següents
EXPOSICIÓN ESPECIAL Y VENTA
Guants y puntes

Brodats. - Perfumeria. - Flors. - Bisuteria.
Mocadors. - Llençols. - Tovallonets. - Nubes.
Guarda safates. - Echarpes. - Vels. - Tuls.
Bruses. - Refajos. - Corbates. - Calsat, y Genres
de punt pera Senyora
Capses paper. - Targetes. - Florers. - Llimosners.
Fistonejadors. - Cinta lligues, etc., etc.

ARTICLES ALTA NOVELTAT
Preus considerablement reduïts
durant els dies d'Exposició

ESTUDIS NACIONALISTES A L'ALSACIA-LORENA

L'ANIMA ALSACIANA. — UN FENOMEN DE BIOLOGIA SOCIAL: COM S'ESTA FORMANT ACTUALMENT LA NACIONALITAT ALSACIANA.
LORENESE. — LA QÜESTIÓ DE LES LLENGÜES.
LUITTA DEL FRANCES I L'ALEMANY

La Lorena pot ésser considerada com un tros de la França, com una regió francesa; l'Alsàcia, no. L'Alsàcia té un caràcter particular que la distingeix notablement de la França. Per la rassa i per la llengua els alsacians són diferents dels francesos.

Protemen els alsacians que l'Alsàcia és una terra alemanya. Afirment que la seva francificació no és més que un vernís superficial, i que, gràcies al vernís, ha de quedar al descobert la viva entranxa germànica d'aquells països. És així lo que els ha volgut fer amb la llur política de germanització. «No treballen per desnaturalitzar el poble d'Alsàcia — venen a dir — sinó per tornar-li el seu caràcter original i propi».

Es evident que hi ha en la naturalesa de l'Alsàcia elements teutònics. El dialecte alsacià s'acosta a la llengua alemanya. Originalment, els alsacians són, potser, de rassa germànica, més o menys pura. Emperò, en el transcurs de les centúries, pel treball de formació interior i alhora per l'acció de fortes influències externes, a l'Alsàcia s'ha anat elaborant una civilització particular, distintiva, que ha pres elements de la civilització alemanya i de la civilització francesa, i els ha combinat armónicament. Dill'escritor alemany Wittich que l'influència francesa ha preponderat a l'Alsàcia desde'l punt de vista econòmic, social i polític, i que l'influència germànica s'ha exercit en el sentit religiós, intel·lectual i moral. L'influència francesa, no es, doncs, un vernís superficial, sinó una pregona arrel, que ha arribat fins a l'ànima alsaciana i s'ha convertit en substància d'aquesta.

L'especial situació creada a l'Alsàcia, ha servit per accentuar en els alsacians el sentiment particularista, però desvetllar en ells la consciència de que constitueixen una pàtria. Els fills de la Lorena, més francesos, més alemanys, però ajuntats a l'Alsàcia per una mateixa dissort i per un règim comú, també han experimentat igual sentiment. Així ha nascut un patriotisme alsacià-lorenès. S'està formant una nació alsacià-lorenesa, que ama a la França i a la germania, però que no's confon amb la nació francesa.

La lluita nacionalista a l'Alsàcia-Lorena és, principalment, una lluita entre dues civilitzacions, entre dues cultures: la francesa i l'alemanya. La qüestió de les llengües n'és una de les principals manifestacions.

A l'Alsàcia-Lorena se parlen tres llengües: el dialecte alsacià, l'idioma francès i l'alemany. Entre aquests dos darrers la lluita és apassionada, encara, a causa de la guerra que al francès fan les autoritats i els immigrants alemanys.

Es a la Lorena ont més se parla la llengua francesa. Quan la llei de 31 de març de 1872 declarà oficial en els països anexionats la llengua alemanya, se feu una excepció a favor de vint i un municipis lorenesos, en els quals la llengua francesa era parlada per més del 50 per 100 dels habitants.

Els alsacians, d'ens que conqueriren la Alsàcia-Lorena, s'han esforçat tossidament en fer desaparèixer la llengua francesa; però els alsacians-lorenesos han oposat a's esfor-

ECOS

A LA CAMPANA DE GRACIA. L'Alomar — i al dir l'Alomar, nosaltres suprimim tots els d'Alomar per innecessaris — se queixa de que al parlar dels intel·lectuals que demanen indult en dies passats, ens oblidem del seu nom al parlar del procés Rull i de la repressió maurista. Diu l'Alomar:

«EL POBLE CATALA, en un dels seus ecos, feia notar, l'altre dia, el silenci de Barcelona en les ocasions de prova: davant la perspectiva de les penes de mort. Parlava del cas Rull, de la repressió maurista, del procés de Cullera. Y citava unes poques excepcions, les úniques, segons deia, a Catalunya.

Per lo vist, jo no soc ja català, segons l'estimadíssim diari. Perquè amb tot i haver-me quedat sol en algun d'aquells casos, el meu nom era absent de la nota...» G. A.

L'omissió del nom de l'Alomar, la reconeixem, però es que en el nostre possem per sobre de tota cita quan d'aquestes coses se tracta. Ell és únic. Ell pertoneix a Catalunya, naturalment, però viu allunyat de nosaltres, y sempre que's referim a l'intel·lectualitat barcelonina, aludim en aquella que veiem diàriament y que escriu aprop de nosaltres. Ademés, quan s'escriu precipitadament, sol passar que'l nom que hui és el més gros, tal volta perquè's periodistes lleugers estan alacats de miopia. Volem lo d'aprop, a l'Ors, per exemple, que passa cada dia per les Rambles, que pren cada tarda café al Lyon d'Or, y no pas a l'Alomar. Són aquests la virtut i el vici del periodisme. Però no dubti l'amic Alomar, que en un estudi meditatiu, documental, històric, per dirho així, el seu nom hauria estat el primer.

En Maestu, a Madrid, ha dit moltes coses y generalisant, tal vegada, algun humil gazetiller oblidés el seu nom. Per què? Perquè en Maestu viu lluny y s'aleix sempre al que està proper. Y en el cas actual, parlem de moviments immediats, de demandes d'indult, no pas de campanyes. Els que redactem EL POBLE, som part de la intel·lectualitat catalana, encara que això sembli immodest, y en l'eco que ha ofés a l'Alomar un n'excluem. En Pous y Pagés va fer campanya a favor del Rull, com l'Alomar. «L'Esquella» els va senyalar tots dos ple-gats en una caricatura y no obstant ni en Pous sortia en l'eco, ni en Pous s'ha enlatat per l'excepció.

Si tenim culpa, amic Alomar, la venim; si us hem ofés, demanem perdó. Però, ja ho sabeu, estou per sobre d'aquestes petites, per sobre d'una omissió passatgera, de la qual es culpable la precipitada redacció d'un comentari. L'historia, amic Alomar, malgrat el nostre eco, no oblidarà'l vostre nom, com no oblidarem nosaltres, sense intenció y pensant únicament en els intel·lectuals barcelonins, convívits nostres.—M.

H A MORI el doctor Albarran. Ha mort a París. Era'l primer uròleg del món. «Le Fíguro» li dedica una llarga columna.

El doctor Albarran, no era un català, però havia estudiat en la nostra Facultat. Ni la gaire, va venir a Barcelona. Visità l'Hospital i el doctor Morales el presentà com a deixeble d'aquesta facultat. Per respondre a la salutació, feu unes operacions y donà sobre un cadavre uns lliçons.

Que en els seus funerals, aquest eco, sigui una esquela senzilla y laconica. Però amb ell els nostres mèdics l'evocaran y tindran un record entranyable per'l gran home que estudià, tal vegada amb alguns dels seus professors.

SE PARLA de que en el laberint del senyor marqués d'Alfarràs s'haixecat un marbre en honor del Maragall. Tal vegada un bust. En el laberint de la seva traducció de Goethe «Egencia a Taurida». Seria una bella y delicada cosa.

Avui, número extraordinari de nit de EL POBLE CATALA, publicant, entre altres, els treballs següents:

La qüestió de les aigües
Interviú amb don Joaquim Llahí Rissech

La qüestió de la llum
Interviú amb don Trinitat Monegal

Notes polítiques

E'l districte de Matarró
Els federals nacionalistes d'aquest districte, d'acord amb els socialistes, presentaran la candidatura del nostre amic don Santiago Estapé, que ja ha lluitat per Malarró tres vegades, conseguint esplèndides victòries.

El senyor Estapé està ja restablert d'una penosa y llarga malaltia que ha sofert.

Banquet an en Sostres
Ja ha tingut lloc el banquet que'l Círcol Popular Lliberal ha dedicat al senyor Sostres. Fou abans d'ant. L'homagiat ocupà la presidència, acompanyat als seus costats els senyors Roig y Bergadà y Gassó. Els comensals eren fins a quaranta. De via l'averchi el Centre en pos.

L'IMMUNITAT PARLAMENTARIA

Entorn dels suplicatoris

S'ha dit y repetit infinites vegades: tal com avui se practica, l'immunitat parlamentaria resulta una veritable impunitat. L'investidura de representant a Cortes es de fet una veritable patent per poder delinqüir sense haver-ne de témer les conseqüències. Actualment hi ha, al Congrés tan sols, més de 300 suplicatoris per poder processar a distints diputats; y entre aquests suplicatoris se'n troben molts motivats per delictes comuns, que res tenen que veure amb la funció fiscalitzadora als diputats encomanada.

Això sembla justificar l'actitud del Govern, que fingia estar decidit a modificar el reglament del Congrés y el procediment per processar als diputats, a fi d'esmenar semblant estat de coses. Mes aquesta actitud no passa de cosa fingida. També en Maure feu veure en el seu dia que estava decidit a embestir l'esmentada reforma y tot acabà en vaines paraules. Y es que, en realitat, ni en Maure llavors ni en Canalejas ara, tenen cap interès en que s'acabi aquesta corrupció. La qüestió dels suplicatoris li fan servir de parallamps, com d'una mena de papu per esporguir als adversaris quan ells se troben en una situació compromesa, menassant d'una oposició que pot trontollarlos.

La prova està prou a la vista. Es que avui no hi ha un procediment per processar als diputats que delinqüeixen? Es que al començament de cada legislatura no's nomena una comissió de suplicatoris, encarregada d'examinar y dictaminar respecte de tots els que vagin a la Cambra? Es que'l Govern no té majoria absoluta en l'esmentada comissió? Es que no té majoria en el Congrés que es qui en últim terme ha de resoldre respecte als dictàmens que aquella li sotmeti? Quina necessitat té, doncs, el Govern de moure tot aquest rebombori, si ja té a la mà un procediment per processar els diputats que delinqüeixen? Perquè en comptes d'embarcarse en la tasca llarga y difícil d'idear y fer aprovar un nou procediment processal contra els diputats delinqüents, no obliga la comissió corresponent a dictaminar respecte d'aquests 300 suplicatoris que estan pendents de resolució y no fa discutir en el Congrés els corresponents dictàmens?

No hi ha senyalització perquè, com deien abans, ni en Canalejas ara ni en Maure en el seu dia, tenen cap interès real en que's resolgui de la manera deguda aquesta qüestió dels suplicatoris. Y no n'hi tenen per una raó ben senzilla; perquè, d'aquest pilot de suplicatoris que dormen en l'arxiu del Congrés, en correspon una gran part a diputats de l'actual majoria liberal y de les passades majories liberals y conservadores. Aquest és el veritable secret del perquè existeix tal agomolament de suplicatoris, sense que mai se reunixi la comissió que ha d'examinarlos; aquesta és la raó d'haver-se convertit en una veritable patent d'impunitat l'immunitat parlamentaria.

Els diaris dinàstics han parlat d'aquesta qüestió com si's tractés d'un abús darrera del qual esculden exclusivament la seva suposada delinqüència els diputats de les minories republicanes. De la manera com els esmentats diaris glosen el tema d'aquest munt de suplicatoris empenyats al Congrés, no sembla sinó que tots ells corresponen a diputats republicans, molt ben avinguts amb aquesta maritanga de poder delinqüir impunement, gràcies al parallamps de l'investidura republicana. Y això no es cert.

Si's descompta de tots els suplicatoris actualment en curs, més ben dit, actualment estagnats en la Cambra, la grossa quantitat

El Consell General de l'U. F. N. R.

En el domicili de nostre il·lustre amic el president accidental del Consell General de l'U. F. N. R., don Jaume Carner, se reuní ahir a la tarda aqueix Consell en ple, celebrant una de les seves reunions ordinàries. A la reunió hi assistiren els senyors Carner, Corominas (P. y E.), Layret, Sala, Marial, Carreras, Corbera, Torres, Riu, Verd, Mestres, Fàbregas, Torrent y Lloret. Els pocs que mancaren a la reunió, s'hi adheriren per escrit.

Oberta la sessió se procedí, en compliment de les Bases de constitució de l'Unió F. N. R., al nomenament de la comissió permanent que ha d'actuar durant tot aquest any 1912, essent elegits, per unanimitat, els correlacionaris següents: don Pere Corominas, president; don Pere Sala, vicepresident; don Jaume Carner, tesorero, y don Albert Bastardas y don Francisco Layret, secretaris.

El Consell General, entre altres acords sobre qüestions polítiques d'actualitat la publicitat dels quals ja's farà oportunament, prengué's següents acords: celebrar un acte en honor de la memoria de l'Inolvidable patrià, president que fou del Consell General, don Josep M.ª Vallés y Ribot, confiant a la comissió permanent la seva organització; acudir a l'Ajuntament en demanda de que sigui completada la comissió executiva del monument en en Pi y Margall, y designar al president don Pere Corominas per a que formi part de la Comissió organitzadora de l'Assamblea que l'Unió Catalana celebrará a Tarragona, qual acord se prengué en resposta a un ofici que l'esmentada entitat dirigí a l'U. F. N. R. preguntant les el susdit nomenament.

Els reunits sortiren de la sessió molt ben impressionats respecte's diversos assumptes tractats en la mateixa.

EL POBLE CATALA felicita als nomenats elegits per formar la Comissió permanent del Consell General de l'U. F. N. R., desitjantlos acort en el camí que's ha estat confiat.

Els catalanistes de Terrassa

A Terrassa s'ha constituït un Grup Catalana, que a l'apareixer a la vida ha publicat un Manifest, del qual són aquests parafrasis:

«Cal que tothom reconegui que malgrat totes les dissidències y aparents minves del sentiment catalanista, ha seguit extenent-se cada vegada més, encara que, certament, aquesta major extensió hagi perjudicat l'intensitat natural a les reivindicacions nacionals. Per això, a moltes urbs catalanes les entitats netament catalanistes, han presat grosses crisis, y han arribat, fins a dissortes, per reaparèixer y tornar a fondres, després, an aqueix estat de la consciència catalana de lleu augment de catalanització, mancada, però, de les fortes vibracions del sentiment patriòtic. Així ha passat a Terrassa, quan la reflexió sembla que ha colgut els sentiments catalanistes, tornen a rebotar, y de bell nou el jovent que sent afany de tota mena de lliberacions, la onejar la bandera patriòtica, y cridar fort per a que tothom ho senti: Ja som aquí altra vegada; som els sentimentals de Catalunya; som els que sempre reviuem, per aturada que arribés a estar la pàtria, y els qui a la fi, amarem de llibertat la gentada catalana.

Som, doncs, ben vius, y venim a repetir el ja reït, y a continuar aquella acció d'affirmació integral catalana, d'amorositat definitiva entre'ls homes, y d'immaculada honradesa política que pot haver estat interrompuda, que no ha estat però, aturada ni aminorada.

El nostre patriotisme és real, el de la vida, de la fortalesa, el dels drets naturals per a homes y pobles, és el de l'avens científic, del progrés industrial, el de la justícia, el de l'amor vehemementissim per tots els homes y per tots els pobles. Y tot econòmic, el de les grans brillantors artístiques, el de la nostra sang estant, de l'affirmació nostra catalana estant: soc català, volem l'affirmació de Catalunya y volem influir a Catalunya, per a que després Catalunya influeixi als demés pobles de la terra! Visca Catalunya!»

CASADESÚS
del Dr. CUIXART
— TÓNIC RECONSTITUENT —
De gran valor a l'època de la crescuda dels nens
2'50 ptes. en farmacies y Arc del Teatre, 21, Bara

CAMPANYA PATRIÒTICA

EL MITING DE TARRAGONA

Catalunya viva

Senyor Culi i Verdager

El catalanisme agonitzava, diuen els diaris del dret; Catalunya ha deixat morir el seu esperit patriòtic, sentim dir cada dia, y contra uns y altres, contra animositats y pessimismes responem amb l'orgull i generosa dels fets ont s'ha triomfament el nostre esperit de Patria, el nostre ardent anheli de redempció.

Contra els agravis, contra les injúries del centralisme, ja no responem amb vana cridada, amb líriques exclamacions de catalanisme romàntic: en el foc del nostre ideal s'ha forjat ja la fortalesa incommovible de nostra voluntat de poble modern. Per això responem amb fets a les injúries, amb afirmacions als sarcasmes.

Ahí a Barcelona y a Girona. Ara tot just a Tarragona y a Lleida, Catalunya ha parlat i ha seguit parlant, si ha seguit mesurada, no ha seguit débil ni vacilant. Però l'enorme importància d'aquests actes que realitzen per salvar la Patria dels atacs del Centralisme, no està solament en les multituds imposants que se reuniren per protestar del R. D. den Barroso, sinó en la forta espiritual de la protesta que logra ajuntar en una sola actitud a tots els homes de Catalunya, fins an aquells als quals han distanciat per sempre insuperables diferències polítiques.

Per damunt de totes les diferències y de tots els partidismes, l'anhel patriòtic agermana als homes polítics catalans en aquesta campanya reivindicativa d'un sentiment ofès. Ja veuen, doncs, els que creuen que ja no hi ha catalanistes, els que voldrien que no n'hi haguessin, com la realitat els demostren en aquestes hermoses manifestacions del nostre patriotisme serà, altiu y irreductible.

Ahí fou una admirable jornada per Catalunya. Fem ofensa de la nostra alegria als que tant desigen la nostra mort!

ARRIBADA

A les onze amb l'express varen arribar els pousers senyors Martí i Julià, Laporta y Culi i Verdager, els quals foren rebuts per un gran nombre d'amics, dirigint-se totseguit al teatre Principal ont s'havia de celebrar el miting.

EL MITING

El teatre estava ple de gom a gom y arreu se notava un gran entusiasme per l'acte que s'anava a celebrar.

Presidí l'acte, en representació del Col·legi d'Advocats, el

Senyor Jorrit

qui va manifestar que en nom del Col·legi que ell representava, el qual mai ni en cap ocasió s'ha quedat en la defensa del Dret Català, saludava al públic y anava a explicar a grans trets lo que vol dir el real decret.

La centralització de les oposicions a primera vista sembla que s'és una competència de localitat; mes no es així. Quan la campanya del Codi Civil, en Bertran d'Amat ho deia: Anem a defensar el nostre Dret y amb això no ofensem a ningú.

Si algú s'imagina que s'és tracta de assumpte de competència local, li diu que poc a poc els notaris no catalans aniran desmantelant el nostre Dret y maner d'esser.

La característica del nostre Dret és la d'una llibertat absoluta en la contractació. Ara bé, si portem notaris que no l'han viscut ni estudiat amb el carinyo y respecte que els catalans li tenim, poc a poc anirem desfigurant d'una manera irreparable. (Aplaudiments.)

Un dels elements de riquesa, la distribució de la terra, al Dret se deu. Y això anirà desapareixent.

Me felicitó que Tarragona hagi respost a la crida y que la joventut hagi sigut la capdavantera d'aquesta justa campanya. Recordo que amb en Prat de la Ribera, quan era estudiant, ja demanaren que se creés una cattedra de Dret Català.

Estic convençut de que'l Govern liberal entén el preu que li fa tot Catalunya. En representació del Col·legi els dirigí una coral salutació.

L'Ajuntament de Tarragona acordà adherir-se a l'acte y enviar a la capital d'una intensa salutació aquest acord del nostre Ajuntament. Jo en nom del Col·legi d'Advocats li cedí la presidència. (Grans aplaudiments.)

Aquest real decret menysprea a la nostra llengua, es una bofetada indigna que se li dona, es una injúria que li fets a Catalunya la qual té les mans lligades y no pot defensar-se. (Ovació.)

La llengua la volem reconeguda. Déu no vol fer llengües dignes y indignes; ne feu una para cada poble; i la nostra, la superba, cap llengua com la catalana per nosaltres. Volguem els idiomes oficials en les respectives terres, que nosaltres no som esclaus, sinó que som homes lliures. (Gran ovació.)

Són sorts els polítics de l'Estat. Si no tenen cas den Pi y Margall, el respectaren; però an els homes d'ara ni els respecten ni els escolten. Els cap-pares del centralisme són mesos en habilitat pels que no's cansen de pèlotes respectuosament, massa respectuosament. (Aplaudiments.)

Som respectuosos amb tots; no volem desdorar. Però nosaltres no som optimistes, sinó amb la leina catalanista, que es la excel·la y la eminentment pràctica.

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Un nou atac del poder central ens ha unit a tots sense distinció d'ideals ni de matisos polítics para afirmar una vegada més el nostre amor al Dret Català y a la personalitat catalana.

Aquesta campanya per això es transcendental. Els estudiants ens hem posat al davant d'ella com a patriotes y per entendre que enclo el l'afirmació catalana, la qual natura de ballegar arreu.

Hem tingut un gran goig al veure que la nostra crida era contestada. Y això es degut a que nosaltres parlàvem en nom de Catalunya y redreçàvem aquest estat permanent de protesta catalana que avui se manifesta contra'l real decret de Notaries.

El real decret ataca el Dret Català perquè ataca al notariat que es l'element principal para la creació del Dret.

Els notaris castellans que invadiren a Catalunya serien perfectament inútils. No podrien redreçar ni uns capítols.

Hem d'oposar-nos a la vigència d'aquesta disposició centralista. Hem d'estimar el nostre Dret. El poble que's deia perdria'l seu Dret, un poble mort y els pobles morts són un obstacle per al progrés de l'humanitat. (Aplaudiments.)

Senyor Virgili y Oliva

Estic satisfet de que sigui aquesta la primera vegada de parlar en miting, car me trobo entre tarragonins y vine a defensar un dels amors més preuats: el Dret Civil Català.

No porto la representació oficial de la Diputació, però ella demana la derogació del real decret injust y sé que tots els meus companys de Diputació volen adherir-s'hi. Amb això me cab la satisfacció de saldarvos.

La llei del Notariat prescriu que les oposicions se faran a les Audiències y mercès an aquesta llei orgànica el Notariat s'ha posat a una alçada envejable.

En Dato ja vingué amb un real decret fent a desistir el cas d'esperants para la meitat de les notaries. Va establir un torn de centralització a Madrid.

Avui ve el complement abominable; se centralitza a la capital d'Espanya totes les oposicions.

Per oposar-nos a aquesta disposició no cal solament dir que ella produeix gastos y molesties als opositors. Aquest real decret ataca'l Dret Català essencialment.

Vindran notaris que podran esser molt sabers, però seran enemics a no enamorats del nostre Dret perquè no'l sentiran.

Creu que'l real decret den Dato es pitjor que aquest, car aquell proveeix les notaries de poblacions petites en les quals es més precis que'l notari sigui català.

Y quan semblava que les estridències estaven acabades, quan Catalunya establia relacions amistoses amb el poder central per medi de les Diputacions, ve'l Govern de Madrid a reglarnos aquest real decret. (Aplaudiments.)

No vull dir que'l nostre Dret sigui el millor; que es el millor jurat a Catalunya perquè es el producte de la nostra especial manera d'esser y se diferencia dels altres perquè també són diferents els catalans.

Desde Felip V y passant per les Corts de Cádiz, lli l'Hipotecaria y del Matrimoniu Civil, el nostre Dret ha sofert enormes vexacions. S'ha de defensar el Dret de la terra, l'únic que s'adapta als catalans.

Si el notari es castellà s'estimarà el seu Dret com nosaltres volem el nostre. Amb això, cluchem al no defallir en la protesta. (Grans aplaudiments.)

Senyor Laporta

Es rebut amb grandiosos aplaudiments. La recanalicació de Catalunya era la tasca excelsa dels passats il·lustrats y aquesta no es la que's fa ara. Y es més; alllí l'ha calificada de poc pràctica y d'infinit. Els poetes y els artistes foren els apòstols de Catalunya, eren els que la veien hermosa y somrient y la contemplaven admirats tot treballant per ella. Y quan passin les hores de les petites lluites, confessarem que encara es per ells que la Patria es viva y vigorosa. (Aplaudiments.)

Els vells apòstols, vosaltres sou la llum de Catalunya.

Aquest real decret en substància es una trampa pera obtenir l'ocupació paulatina de Catalunya; aquest real decret vol corrompre poc a poc els notaris catalans que no coneixeran al poble ni les lleis ni ve que informen el seu modo d'esser.

Volentho o no arruïnaran an aquesta Catalunya, qual ruina comensà amb la benedició d'un fratre en el compromís de Casp, però maledic per tot el poble. (Aplaudiments.)

Els notaris castellans continuaran l'obra d'anul·lació d'aquesta llei. (Més aplaudiments.)

Es ilegal aquest real decret que modifica una llei establerta degudament. Es un real decret que dona medis para agavellar ofiss. Mira al notari com un funcionari qual·sevol, com un home que sols s'ha de preocupar en fer diners.

El notari no sabent el català ha de causar grans perjudicis. En l'acte més sagrat de la vida d'un home, quan moribond pensa amb ells que l'han de succeir, serà sarcàstic posar-li davant el notari que no entén la seva llengua. Per anul·lar el testador al llenguatge del notari es antinatural, es tirania. (Grans aplaudiments que duren llarga estona.)

Aquest real decret menysprea a la nostra llengua, es una bofetada indigna que se li dona, es una injúria que li fets a Catalunya la qual té les mans lligades y no pot defensar-se. (Ovació.)

La llengua la volem reconeguda. Déu no vol fer llengües dignes y indignes; ne feu una para cada poble; i la nostra, la superba, cap llengua com la catalana per nosaltres. Volguem els idiomes oficials en les respectives terres, que nosaltres no som esclaus, sinó que som homes lliures. (Gran ovació.)

Són sorts els polítics de l'Estat. Si no tenen cas den Pi y Margall, el respectaren; però an els homes d'ara ni els respecten ni els escolten. Els cap-pares del centralisme són mesos en habilitat pels que no's cansen de pèlotes respectuosament, massa respectuosament. (Aplaudiments.)

Som respectuosos amb tots; no volem desdorar. Però nosaltres no som optimistes, sinó amb la leina catalanista, que es la excel·la y la eminentment pràctica.

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Som optimistes al veure a tots als catalans aplegats en la lluita solemne y grandiosa contra'l centralisme y l'uniformisme. Tots els catalans units en un sol batec. La personalitat humana es sagrada y ningú la pot esmentar. (Aplaudiments.)

Doctor Martí y Julià

A l'alcance el president de la Unió Catalanista ressona una forta salva d'aplaudiments. Respectant aquesta campanya de protesta lo finc de dir que no vull ni puc protestar; jo entenc que a Catalunya li puc fer afirmacions.

Quan se protesta es per convenciment y la protesta vol dir que si no s'atés s'extingir y com que no estem en condicions d'existir, per dignitat d'homes jo no puc protestar. Jo vull fer exposició de l'actuació de Catalunya y de lo que es Catalunya para fer homes catalans, ben catalans. (Molt bé.)

A tota la campanya catalana contra aquest real decret, el poder executiu ha contestat que ell no pot fer res fins que cessi la protesta, mentres no calli tota veu para no cedir a la seva imposició. Y aquestes paraules que alguns creuen lleials, signifiquen no més que la paralització de l'actuació catalana. (Aplaudiments.)

Al president del Consell de ministres se li ha de dir que la campanya es perfectament legal, que no fem més que exercir un dret constitucional. No's comprén més que per l'anany de xarxanema y per l'odi a Catalunya que l'exercici d'un dret pugui posar a ningú. L'actuació del Govern és que sovint s'extremalim. El modifica lleis y vulnera la Constitució de l'Estat. (Grans aplaudiments.)

La protesta contra aquest real decret es una continuació de l'acció catalana. Tota la acció de l'Estat va dirigida contra Catalunya: cada dia se dicten y vigorisen les disposicions uniformistes y centralistes. La protesta actual es un incident de la lluita contra l'Estat centralista. (Molt bé, molt bé.) Però les nacionalitats vuen eternament; ningú pot matar-les encara que disposi del poder. (Aplaudiments.)

El real decret té transcendental importància perquè ataca al Dret Català. Y el Dret regula minuciosament la vida dels pobles. El Dret no es una cosa arbitrària y artificial, el crea el poble mateix en tots els instants de la seva vida. (Ovació.)

Y encara a Catalunya el Dret té més fons d'arrels en el poble, perquè'l seu Dret es consuetudinari, es integralment creat per el costum y pels actes de tots. El Dret Català regula tota la nostra vida y sense ell aquesta fora canviada. (Ovació.)

Venim a defensar aquest Dret, perquè fent així defensem la nostra vida. Així com ens defensem dels atacs materials, dels que ataquen a l'integritat del cos orgànic, també hem d'oposar-nos als atacs que van dirigits a la nostra ànima. (Ovació.)

Catalunya s'ha de rebel·lar contra aquest atentat. Volem sollicitar la nostra personalitat, perquè no's desdori. Y nosaltres hem de voler que els notaris siguin catalans, perquè la nostra vida no sigui sofisticada. El notari ha d'esser un sacerdot del Dret.

El cos notarial català es considerat com el dels millors, perquè està comprometat amb el Dret y la vida del poble y amb les variatils que la costum jurídica presenta en cada un dels territoris catalans. (Molt bé.)

El Dret es la base de la política d'un poble. Quan el Dret es flexible hi ha major adaptació para la civilització; quan es inflexible y encre en la massa social hi domina l'esclavatge y els humils no's veuen protegits. (Forts aplaudiments.)

Per nosaltres el nostre Dret es immolable. (Aplaudiments.)

Es hora de que'ns defensem y alabem lo nostre en lloc d'alabar lo dels altres. No let això es signe de feblesa. Estimant lo nostre, avançarem.

Hi ha lletrats que kerixen a la Patria per para guanyar plets apliquen la legislació forastera y aquest fent així obren com els centralistes de Madrid. (Aplaudiments perllongats.)

Y malgrat els atacs seguits no fem res mentres contemplem admirats com Irlanda, Finlàndia y demés nacions opresses lluitent hardiment.

El que no estima a la seva Patria es un mal home. La bondat consisteix en fer bé als altres, a la ciutat y a la Patria y no en quedarse a casa. (Ovació.)

Tenim el deure d'esser catalans. Us demano que discutim, però para afirmar la Patria. Ningú encara que ho vulgui pot deixar d'esser català. (Aplaudiments.)

Abans, la 30 anys, no s'hagués cregut que la nostra llengua havia d'anar pel món. Però si la llengua nostra es admirada, es degut al treball dels bons, dels que no's queden a casa. (Aplaudiments.)

En tots aquests actes demanem a tothom que sigui català que treballi para Catalunya. Afirmem solemnement que'l que no estima a Catalunya es un mal català. (Ovació perllongada.)

Senyor Josep Massó

S'adhereix en nom de l'Ajuntament a l'acte y saluda coralment als oradors. La llengua y el Dret són els punts de Catalunya y desde la temps s'atenta seguitament contra ells.

Aquest real decret fa molt mal al Dret Català y pels notaris castellans que portaria a Catalunya. Y a tot's digni que'l Dret es fici d'apendre en els llibres; es necessari seguir y compensar-nos amb la tradició, costums y pràctiques jurídiques del poble para exercir la carrera notarial. Y abans que tot supuguer l'idioma del país.

Per això hem de demanar al poder executiu que derogui el real decret, ja que fent així farà un gran bé a l'ideal de Justícia. (Aplaudiments.)

El senyor Massó, que presideix el miting, llegeix la següent conclusió que es aprovada amb una salva d'aplaudiments.

«Demanar la immediata derogació del real decret de 28 de juny de 1911 y el restabliment de la legalitat establerta per la llei del Notariat vigent en la província de notaries.»

L'acte, que ha resultat importantíssim, quedà acatat en mitg de gran entusiasme, dirigint els quadros y un gran nombre de personalitats tarragonines a l'Unió Democràtica Nacionalista, ont se'ls obsequi amb un cratmo d'honor y després amb un fipat a l'hotel de Paris.

Ateneu Pi y Margall DE LA BARCELONETA

Hores de visita al Dispensari Médico públic gratis

Medicina y Cirurgia: dimars y divendres, de sis a set del vespre, a càrreg del doctor Farreras y Munner.

Nas, gola y orel·la: dilluns y dimecres, de sis a set del vespre, a càrreg del doctor Moreu.

Malalties dels ulls: dijous y dissabtes, de sis a set del vespre, a càrreg del doctor Fontana.

Malalties de criatures: dilluns, dimecres y divendres, de nou a deu del matí, a càrreg del doctor Roig.

Assistència a parts: dijous y dissabtes, de onze a dotze del matí, a càrreg de la cirurgiana donya Isabel Rabassa Bofill.

La ciencia en 1911

Un resum de l'any científic per Camil Flammarion

En un periòdic francès ha publicat el famós astrònom Camil Flammarion un resum de l'any 1911 desde'l punt de vista de la ciència. Heusquí lo que ha dit:

«Si bé no ha aportat cap d'aquells grans descobriments, d'aquells descobriments sensacionals que, com el del radium, toquen un ressó immediat sobre'l públic, l'any 1911 no haurà deixat d'esser un any fecund en progressos. Ha presentat diverses particularitats notables.»

Per de prompt, no pot establir-se una relació curiosa entre la calor anormal de l'estiu passat y la nerviositat exagerada dels nostres contemporanis? Mai s'ha vist tanta agitació, tanta febre; mai han fermentat tant els cervells humans. Sembla que tothom hagi estat víctima d'una «enfermedat» general, d'una folia de la velocitat, de la trepidació. Anar depressa, obrar depressa, tal es l'ambició universal, y els accidents se multipliquen. Per altra part, s'ha pogut remarcar que les forissimes calor, les quals d'una manera general han augmentat considerablement la moralitat, han coincidit amb una recrudescència de les morts violentes y dels suïcidis. Del 2 de juliol al 29 d'agost hi ha hagut, en efecte, a París suïcidis, 214 morts violentes y 112 suïcidis!

Però passem a consideracions d'un altre orde. L'any 1911 ha estat un any començat, y això ens ha permès estudiar la constitució del nucli de les cometes molt millor que no s'havia pogut fer fins aleshores. En aquest any hem tingut vuit cometes: la cometa Wolf, la cometa Kees, la cometa Brooks, la cometa d'Encke, la cometa Borrelly, la cometa Quénshat, la cometa Beljovskij y la cometa Schattmann. Se creia fins aquí que si la terra hagués xocat amb el nucli d'una cometa, la topada no hauria tingut conseqüències desagradables para nosaltres, tenint en compte la poca densitat del nucli. Y bé: els estudis d'aquells anys ens han revelat que els nuclis cometaris són centres d'energia elèctrica extremament poderosos, y que nostres tempestes y els nostres volcans no són més que senzilles mil·lignes rialles al costat dels formidables daltabaixos que hi fetsen lloc. Si la terra travésés un semblant nucli, ho faria amb tanta facilitat com una bala de canó travessa un incendi; més quina tempesta monstruosa se desencadenaria en la superfície de la terra! Anirem molt a perill de sucumbir-hi tots, y no quedaria ningú para recordar el fenomen. N'hi ha prou amb tant poc com para matar un home! Són les observacions fetes per MM. La Baume-Pluvy y Baldec que han arribat tan a aquestes interessants precisions sobre la naturalesa dels nuclis cometaris.

L'últim home de ciència para després de dos aveniments molt importants, del domini alhora científic y industrial. Després dels llargs anys de repenys y d'agosors, per fi, en 1911, s'ha arribat a establir un sincronisme perfecte entre'l fonològic y el cinematògic. Per una altra banda, un immens progrés s'ha realitzat en l'illuminació per transmissió de la llum de gas neon, que para una llum de color blau verd, para que s'adueix meravellós amb el color de les dames, en tot ben superior a la llum elèctrica; essent el neon un dels gasos de l'atmosfera, no més cal isol·lar-lo para obtenir-lo. Sobre la vacunació contra la febre tífica, Flammarion diu:

«Hi ha en això un descobriment que pot ser no està encara completament ultim. Però que s'anuncia amb un dels més importants. Els primers resultats obtinguts són la dignes d'atenció: quin benefici para la humanitat si t'haig endavant es possible preservar-la del terrible flagel que ha delmat durant massa temps la població de les nostres ciutats y dels nostres camps!»

El canvi de mesclat, l'adopció del mètode de Greenwich constitueix un gran progrés para la mesura dels temps. Per altra part, la transmissió radioelèctrica de l'hora cada nit per l'estació de telegrafia sense fil de la Torre Eiffel presta als mariners serveis als navilis en la mar, y això ens porta a un dels més meravellosos resultats obtinguts en 1911 per la ciència: avui les ondes herztzianes donen per fi la volta al món. Progressivament el camp de acció de les estacions de telegrafia sense fil s'ha anat estenent. Un dia s'ha pogut, desde la Torre Eiffel, sostenir correspondència amb el Marroc, després amb l'Amèrica; actualment la Torre Eiffel pot rebre de retorn les seves pròpies comunicacions, després que han donat la volta al món!»

Del Govern civil

El restaurant de la Maternitat

Ahí tingué lloc l'anunciada inauguració del primer Restaurant de Maternitat, establiment creat per la Junta Provincial de Protecció a l'Infància, que presideix el senyor Portela.

Aquest pronuncià en l'acte inaugural un sentit discurs enallini l'obra benèfica que portava a cap dita Junta Provincial amb la creació d'aquest Restaurant que procuraria gratitud a les pobres que van a esser mares y a les que són mares d'elles, la sobrealimentació necessaria en son estat. Prengueren seient a les taules de dit Restaurant 40 dones, o sigui el nombre a que diablement se socorren.

Acabat el menjar, el doctor Laguarda, que juntament amb el senyor Sostres assistiren a l'acte inaugural, repartí 5 pessetes a caduna de les dones.

La vaga dels cotxers

Segons ens comunicà el senyor Portela, sembla que'ls vaguistes cotxers porten el propòsit de reclamar dels seus respectius patrons l'import integral dels jornals devenguts durant la vaga.

Multa

INSTAL·LACIONS COMPLETES PERA AIXECAR AIGUA

MOTORS

A GAS, BENZINA, GAS
POBRE, etc. Preus eco-
nòmics y resultats ga-
rantits. Hombrasses refe-
rencies

DAVID FERRER Y O.A
(Societat en comandita)

Corts, 586 -- BARCELONA

ESPECTACLES

GRAN TEATRE DEL LICEU. — Avui, dilluns, no hi ha funció. — Aquesta setmana, últimes funcions dels cèlebres de Hidalgo y Stracchini. — Demà, dimars, segona de «Rigolotto», per dits artistes y els eximís Krismer, Nicoletti-Kormann y Perini. — El dimecres, «Cavalleria rusticana» y «Titayna». — El dijous, última de «Il barbiere di Siviglia». — Se despatxa a comptaduria.

Teatre Circo Barcelonès

GRAN CINEMATÒGRAF
Avui, dilluns, sessions completes, de quatre a set tardes y de nou a dotze nit.
20 PEL·LICOLES, 20 de veritable estrena, entre elles:
TEMPERAMENTO ROMANTICO
LA BOHEME (Pathé, color)
VENIDITO — BAJO LAS TINIEBLAS
FUGA MORTAL (Nordisk)
LA PORTERA DE LA FÁBRICA
de gran sensació y 1.400 mífes.
PREUS ECONÒMICS
Palcs sense entrada, 1 peseta; butaca de preferència, 0'50; entrada a platea, 0'25; primer pis, 0'15; segon pis, 0'10.

TEATRE CATALA

Compania còmic-dramàtica de l'eminent primer actor
RICARD CALVO
primera actriu
RAFAELA ABADIA
Avui, dilluns, nit, a un quart de deu la joguina còmica, «En escena» y la preciosa comedia en tres actes, de Calderón de la Barca, refofa per l'Adelard López de Ayala.
El alcalde de Zalamea
Demà, «En escena» y «El alcalde Zalamea».

DIVENDRES, 26
HAMLET
Se despatxa a comptaduria.

Teatre Tivoli Grandiosa compa-
nyia y opereta, dirigida pel senyor Fernández y mestre Espelta, de la qual formen part les eminents tiples A. Arrieta y P. Montoro y els senyors P. Fernández, Pedrola, etc. — Avui, dilluns, tarde, a dos quarts de sis, magnífic vermouth, a preus econòmics. Primer, «La suerte de Isabelita», per la Montoro y M. Fernández; segon, «El barbero de Sevilla», obra predilecta de A. Arrieta, debutant P. Fernández. — Nit, a dos quarts de deu: èxit, èxit (3 actes) «La niña de las muñecas», preciosa arregio de Cadenas y mestre Lleó, per A. Arrieta y P. Montoro y M. Fernández. Decorat esplèndid. Dimecres, «Lirio entre espinas». — Dijous, tarde, funció extraordinària. — Divendres, estrena a Barcelona «La mujer divorciada», arregio de Cadenas y mestre Lleó, de colossal èxit al teatre Espanya, de Madrid.

Teatre Novetats Avui, di-
lluns, tarde, a les quatre en punt, gran matínee extraordi-
nari: primer, «Mafiana de sol»; segon, «La divorciada», tercer.

Tórtola Valencia
cèlebre ballarina d'èxit colossal. — Demà, tarde, gran matínee. — Dijous, estrena de

El carro del sol
Se despatxa a comptaduria.

Teatre de Novetats

Tournée de l'eminent artista
MARTHE REGNIER
Avui, dilluns, nit, a dos quarts de deu. La comedia en quatre actes de M. Robert de Fiers y M. A. de Calliavet.
L'AMOUR VEILLE
Dimars, «La petite chocolatière». — Se despatxa a comptaduria.

EL DORADO (Teatre de Catalunya). — Compa-
nyia Larra-La Riva. — Avui, dilluns, dia de Moda: les dues comedies en dos actes, «Doña Clarines» y la nova d'extraordinari èxit, «Puebla de las mujeres». — Demà, dimars: «El nido» y «Puebla de las mujeres».

Teatre Nou Avui, dilluns, a les
quatre, senzilla, 10
cèntims: «La fiesta de San Antonio», per Pep Al-
fonso. — A les cinc, doble, 20 cèntims: primer,
«Agu de nòria», grandios chor de guerrillers;
segon, èxit veritat, «La real hembra», per Ma-
ria Lacalle. — Nit, a dos quarts de deu, funció
senzera, entrada 30 cèntims: primer, «El pri-
mer beso»; segon, èxit únic mundial.

LA CASTA SUSANA
interpretació colossal, ovacions diàries a Consol
Bailló, cantant el bell brindis del «Champany» y
la canço de la «Casta Susana». — Demà, dimars,
definitivament, estrena de «El carro del sol»,
lletre de M. Thous, música del mestre Serrano,
estrenant-se 4 magnífiques decoracions.

Teatre Apolo Avui dilluns,
tre, nit, a les nou, èxit colossal. L'èpodi dra-
màtic en quatre quadros de la guerra de Me-
lilla.

El cabo Novall ó La guerra del Riff
y el nou drama en sis actes, de gran èxit,
Los esclavos blancos
Demà, «El cabo Novall» y «Los esclavos blan-
cos». — Dijous, 25, benefici Rojás, «Un drama
nuevo» y «Bestia asenyalada».

FRONTÓ COMTAL

Avui, tarde, a les quatre, gran partit. — Entra-
da, 1'50 pesetas.

LA RABASSADA

Hotel-Restaurant
amb calefacció a vapor
Obert dia y nit. — Gabinet particulars.
Cuina de primera. — Servei a la Carta y
«Coberts desde 5 pesetas»
Atraccions Americanes
Scenic Railway, Water Chute, Bowling
Aloys Cake-Walk, Casa encantada, Pa-
lau de cristall, Palau de la rialla, Pas-
seigs, etc.
Entrada, 0'50 ptes.
amb dret a escullir una atracció.
Casino particular — Jocs variats
RESTAURANT DE LUXE
Servei a la gran carta. — Chefs de Paris.
Concerts diaris per la
ORQUESTRA DE TÍZANES
Tramvia directe, sortint cada 20 mi-
nuts, desde la cantonada del carrer Cray-
wickel a LA RABASSADA. Automòbils
desde can Gomis a LA RABASSADA. Car-
ruatges desde Tibidabo a LA RABAS-
SADA. Automòbils de luxe directes,
sortint desde enfront a la Porta de l'An-
gel, cantonada Santa Agna, fins a LA
RABASSADA, de onse matí a onse nit.

Concerts

Palau de la Música Catalana
Avui, a dos quarts de deu del vespre,
primer concert pel
FAMÓS

QUARTET REBNER
DE FRANKFORT, amb la cooperació del
PIANISTA WILLY REHBERG
Programa: HANDEL, quartet; BRAHMS,
quintet; BEETHOVEN, quartet. — Locali-
tats a taquilla. — Demà, passat, dimecres,
segon y últim concert pel QUARTET
REBNER, amb la cooperació del pianista
WILLY REHBERG. — Localitats: Casa
Dotesio, magatzem de música, 1 y 3, Portal
de l'Angel. Condicions especials pels socis
de l'Orfeó Català.

ALOÍZAR ESPAÑOL. — 7, Unió, 7
Tots els dies, tarde y nit, GRAN TROUPE DE
VARIETÉS. — SANSUELETES COMIQUES.
Restaura la carta. Servei de: orde, dia y nit

MUSIC-HALL - LA BUENA SOMBRA - 3, JUNYOL, 3

Avui, tarde y nit, «Las Modelos». Succés de
la escultural HURÍ, ovació a LANGE DAHLIA
Aplaudiments a LAS GIRALDINAS. Deliri
descomunal amb DELPRAD. El diàleg francès
«Seul... enfin!», per Mlle. MAURYCIA y mon-
sieur DELPRAD. Frans novetats en cartera.
— Pròxims debuts.

Gran Eden Concert-Assalt, 12
Telèfon 2.461. — Tots els dies, tarde, a dos
quarts de quatre. — Nit, a les nou. — Grans
espectacles. — Entrada lliure.

Cinematògrafs

SALA MERCE - Cine y Grates
Esplèndid Naixement
amb vistes panoràmiques y animades de gran
art. Ningú deu deixar de visitar tan interessant
espectacle.

Gran Cinematògraf
Les millors pel·lícules que's projecten a Barcelo-
na, variant-se diàriament el programa.

Gran Saló Doré

Avui, dilluns, grans funcions tarde y nit.
en honor y despedida de la cèlebre troupe

THE THERONS

Atraccions que pendran part:
Virginia Aragón
y son excentric.

PIATTI
amb els seus gossos.

TRIO VALERY

clowns musicals saltadors.
Ovacions a la millor troupe que actua a
Barcelona, la qual essent avui l'últim dia
executarà lo millor del seu difícil repertori

THE THERONS

Demà, debut colossal
Les Florence Mecherini
número únic en son genre. Riquíssima
presentació, llum Drumont, Aument d'or-
questra, trajes exprofessos.

DIVERSIONS PARTICULARS

MUNDIAL PALACE. — Concerts Santos tots els
dies. Coberts desde pesetes 3'50 Els di-
videndres, bouillabaisse. Dissabtes, menú corrent
y vegetarià.

Botlletí comercial

21 de janer de 1912

Plassa de Barcelona

VINS
Informació de la casa ARNÓ, MARISTANY Y C.^a

El desvetllament dels negocis va essent
general, ja que avui no es tant sols la
comarca del Penadès que's pot senyalar com a
reanimada, sino que també pel camp de
l'aragona y Reus s'ha sortit d'aquell ma-
rasmie que hi dominava, fent-se en els darrers
mercats celebrats en les esmentades pobla-
cions animades vendes. Els preus segueixen
cotisant-se ben sostinguts, y per les classes
blanques preten el propietari a 7 rals grau

y carga, preu que no li es pas difícil conse-
guir.
També venen les mateixes impressions de
les regions valenciana y manxega, especial-
ment d'aquesta última, ont en alguns pobles
hi han audit compradors de cases extran-
geres, y en particular suïsses, que han fet
importants compres de vins blancs.

COTONS

Preus corrents de cotons en rams, donats per la Junta
Sindical del Col·legi de Corredors Reials de Comer-
ci de Barcelona, en pessetes els 100 kilograms.

Procedencia Middling Fair Fully good Good Mid-
dling

N.-Ord.-Texas 162 a 164 156 a 158 152 a 154
Altres ports... 154 a 156 151 a 153

CAFES Y SUCRES

Informació de la casa EMILIA GABRIEL Y C.^a, carrer
Princesa, 61.

CAFE (good average) Havre, 20 de janer

Mars... 77'50 78'55
Mars... 77'50 77'75
Mars... 76'00 76'75
Mars... 76'25 76'75
Setembre... 76'00 76'50

Sostingut. NOVA-YORK, 20 de janer

CAFE (Type n.º 7) Mars... 12'52
Mars... 12'52
Mars... 12'50
Mars... 12'50
Setembre... 12'53

Sostingut. PARIS, 20 de janer

Sucre (n.º 3) Mars... 50'50
3 Febrer... 50'50
4 Mars... 50'50
4 Octubre... 37'50

Flaix. HAMBURG, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix. LLANA, 20 de janer

Sucre (Base 88 per 100) Mars... 15'48
Mars... 15'48
Mars... 15'47
Mars... 15'42
Octubre-Diciembre... 11'52

Sobre en sacs de 40 kilos, el sac...
— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

— 20 —
— flor en sacs de 50 kilos, el sac...

SUBSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranger. 9'00 id. id.
Pagant per any, una pesseta de rebuix

EL POBLE: CATALA

PERE OOROMINAS
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.
DIRECCIÓ
DARRER FORTUNY, NÚM. 2, TERB
TELÈFONS
Redacció, 728 - Imprempta, 2,228

ANY IX NÚM. 2,516

BARCELONA, DILLUNS 22 DE JANER DE 1912

UN NÚMERO, 5 CENTIMS

Número extraordinari de nit

**Fàbrica de vels y mantellines
uls y sederia.-Genres de punt
FRANCISCO DE A. PLANAS**
Ronda Sant Pere, 15 (Entre passeig de Gracia y plassa Urquinaona)
**A l'engrós y detall
SECCIÓ DE DETALL:**
ARTICLES DE PUNT, LLANA Y COTO A PREUS DE FÀBRICA

**Bàsculas-Caixas
Pibernat** **per a Cabals**
Avinyó, 8-10

Els greus problemes municipals plantejats darrerament, han interessat fonamentalment a l'opinió ciutadana. Aquests problemes segueixen en peu. Y com que alguns d'ells, segons se resolguin, poden ocasionar un formidable dany al patrimoni comunal de Barcelona, creiem que deu seguir-se parlant d'ells, pera que l'atenció del poble no se n'aparti y pera que la menassa d'una lesió als interessos del municipi no's realitzi.

Amb aquest intent hem decidit informar amplemment — y autorisadament — als nostres lectors sobre l'estat actual d'aquells problemes: el de les aigües, el de la llum, el dels tramvies, etc. Y en aquest número oferim alguns interessants intervius amb nostres estimats amics y correligionaris senyors Lluhi y Monegal, sobre la qüestió de les aigües la una, y sobre la qüestió de la llum l'altra. Ambdós amics han rebut amicalment als nostres redactors y els han dit lo que segueix:

INTERVIU AMB DON J. LLUHI Y RISSECH

La portada d'aigües a Barcelona

El problema
«Es innecessari exposar els antecedents de la portada d'aigües a Barcelona. La Comissió y l'Assessoria han treballat continuament y intensament per espai de bastants mesos. L'obra realitzada s'ha aplicat a les diverses proposicions y idees aportades al concurs, y alhora a lo referent a les empreses que proporcionen aigua a la ciutat.

En els ordres tècnic, financer y legal s'han formulat y recollit els càlculs y els estudis que podien esser base d'orientació y de deliberació, deixant pera una feina ulterior les comprovacions positives adequades a un conveniment perfecte de l'assumpte. Era convenient no sols deixar plantejats els termes del problema y sentades les premisses de la resolució futura, sino ademés avançar en el camí que havia de seguir-se. Y així l'Assessoria y la Comissió han pogut elaborar els pàrrafs que en la portada d'aigües no poden deixar d'exercir una gran influència, y s'han aplicat a un estudi interessantíssim de les possibles solucions del problema, movent-se sempre dins de l'òrbita de les idees fonamentals en el servei d'aigua de Barcelona.

S'han pres acords d'innegable transcendència, perquè en ells hi ha, d'una manera virtual, l'idea que ha pogut prevaler y cristallitzar en el pensament dels assessors y de la majoria dels vocals. Però la solució no existeix avui per avui, perquè no s'han complert les condicions que governen el problema, ni s'ha dit la darrera paraula de la portada d'aigües, ni se sab a hores d'ara tot lo que l'empresa de Dos-Rius demana per les seves perennacions.

La municipalització y el monopoli
La qüestió més important, per la seva genuïna naturalesa y per l'estat de fet creat a Barcelona, fa referència a la municipalització del servei d'aigua y a l'incorporació del monopoli d'aquesta indústria a l'economia financer municipal.

Per això s'han estudiat d'una manera premeditada les solucions relatives a la compra de les perennacions de Dos-Rius. S'ha procurat conèixer, en lo possible, la situació econòmica de l'empresa, les instal·lacions per ella realitzades, la potència y l'avenir del monopoli que ha creat en el nostre municipi. S'ha elaborat la serie de conviccions que sustentava l'idea del servei totalment en mans de Barcelona, arribant-se a determinar el probable desplegament que tindria si rebés l'auxili dels acords municipals y l'empresa d'una empresa ciutadana.

Però no ens trobàvem davant un problema tècnic, ni tal vegada d'aplicar la llum viva dels nostres ideals, sino davant una qüestió concreta y pràctica. La municipalització y el monopoli estaven relacionats amb el valor d'unes perennacions privades y amb el just preu de compra d'aquestes perennacions. Era necessari investigar no solament la capacitat financeria del municipi,

L'acord d'au que amb la condició de que l'empresa se comprometia a entregar 160,000 metres cúbics d'aigua, 107,000 dels quals desseguida y 53,000 abans de tres anys, y a garantir un rendiment líquid de 3,000,000 de pessetes, tenint en compte les actuals preus y baix la base d'esser el servei municipal, la Comissió estima, com orientació més convenient, l'adquisició dels serveis de la companyia en aquesta forma: pagament de 60 milions en metàl·lic abans de primer de juliol de 1912 y de 25 anyalats de 1,600,000 pessetes; si l'Ajuntament aplaques l'entrega dels 60 milions, donaria abonar el 4 per 100 d'interès, y no podria allargar la demora més enllà del 31 de desembre.

Amb motiu d'aquest acord, l'Ajuntament va subordinar la seva resolució a l'acceptació per l'empresa privada dels extrems expressats. An aquest fi s'han cursat les peticions oportunes, y els resultats d'aquestes han vingut per últim, en el sentit, segons sembla, de dependre l'acceptació de la companyia de condicions relatives a explotació y a altres detalls d'importancia, lo qual hauria d'exigir que les negociacions se repraguin y que s'arribés a precisar clarament les bases o la fórmula del consentiment de Dos-Rius.

Així, doncs, l'acord no es definitiu ni tampoc form. L'Ajuntament ha de deliberar y resoldre quan l'empresa hagi dit la seva darrera paraula. Y aquesta darrera paraula no s'ha pronunciat ara com ara.

L'estat actual de l'assumpte

No té dubte que s'ha de tornar a constituir la Comissió d'aigües, com a conseqüència d'existir un nou Ajuntament. Y la Comissió haurà de reanar les anteriors negociacions amb Dos-Rius, pera poder dir a l'Ajuntament en quins termes la companyia vol cedir les seves perennacions. Si concorden la Comissió y l'empresa privada, l'Ajuntament resoldrà en el particular; però si's produeix discrepància irreductible entre aquests, la Corporació municipal no tindrà base de deliberació sobre la compra del negoci de Dos-Rius, y haurà d'esperar una proposta nova.

Ningú pot aventurar-se fins a declarar si hi haurà o no aveniment. El preu està fixat per la Comissió y es de creure que l'accepta la companyia. Mes hi ha a despesa les incògnites de l'explotació y no pocs extrems de pesada importancia.

Ni's pot dir si la nova lesió de l'Ajuntament influirà poderosament en els termes actuals del problema, quan hagin d'anar al Consistori. Les dretes han millorat la seva posició y la seva força, alhora que han quedat quebrantats els l'erronistes. Així vol dir que les dretes tenen, en cert modo, la clau del problema. Però es il·lògic y racional pensar que les dretes acceptaran l'acord de la Comissió, fonamentalment perquè aquest acord va esser votat pels dos representants del seu grup en la Comissió d'aigües y pels lectors de les societats econòmiques, que en el fons professen doctrines y defensen interessos de malis conservador.

El meu vot en la Comissió d'aigües

Es públic que vareig esser l'únic vocal que votà contra l'acord de la Comissió comunal a l'Ajuntament el dia 11 de desembre. Ho varen dir els diaris, y lo ho varen declarar obrerament en Consistori.

Jo crec que les perennacions y les instal·lacions del negoci de Dos-Rius no valen els 100 milions que la Comissió va votar. La ventallada dels 40 milions en 25 anyalats no es d'una alta importancia, sobre tot per la raó de que aquests 40 milions són coberts en la capitalització financeria del monopoli. En el preu, al meu entendre, no hi ha solament el màxim valor actual, sino també una part del probable valor futur del servei y de l'industria. Cenyint jo la qüestió als principis y a les regles d'ordre financer, estimo que'l preu es injust y oneros, ja que es molt superior a la potència vigent del negoci y entrega a l'empresa una quantitat que'l negoci no té conquistada avui amb el seu rendiment net.

Tinc el temor de que si's realitza l'acord de la Comissió d'aigües, el cost efectiu dels 60 milions establerts en metàl·lic, els costos de tota classe que hauran de suportar-se, y les 25 anyalats de 1,600,000 pessetes, exigit que'l servei s'executi amb déficit per un període més o menys llarg. Se donarà el cas lamentable d'un bon negoci convertit en un negoci amb perdes.

Y en lloc de lograr un reforç pera la finansa comunal, s'haurà creat contra la finansa ciutadana un nou gravamen.

L'aigua deu donar un benefici financer. Jo no veig la raó que obligui a Barcelona a esser, en aquest servei, una de les rares excepcions del món civilisat, sobre tot tenint en compte que'l negoci de Dos-Rius es remunerador y susceptible d'un gran desplegament.

L'hisenda de Barcelona se troba en una situació greu y compromesa. L'actual pressupost portaria un déficit inicial superior a 6,000,000 de ptes. La les substitutiva de consums pot provocar en 1913 un déficit molt més enorme. Agravant la situació els interessos del Bonos de la Reforma. S'hauran de pagar els interessos y l'amortització de les construccions escolars en projecte y de les cases obreres. Y si ademés hom de saldar amb déficit alguns anys del servei d'aigua, vindrà el moment en el qual quedarà aïda y destrossada l'economia financeria.

Per això ho he estat conforme amb la compra per 100 milions de les instal·lacions y perennacions de Dos-Rius. No conceibo com a just aquest preu, ni puc acceptar l'adquisició d'un monopoli en condicions que'l fassin funcionar amb perdes financeres.

FILLS DE F. MAS SARDÀ

RAMBLA DEL CENTRE, 29 - BARCELONA
Negociem els cupons Amortissable 5 per 100, venciment 15 de febrer ordinari.

INTERVIU AMB DON TRINITAT MONEGAL

QUEL COM SOBRE EL CONCURS DE LA LLUM

«L'Ajuntament que fini en el prop-passat 31 de desembre, entre moltes notes remarcables, que fins poden estimarse com característiques, tenia la d'obrir amb molta prudència, pausa y comediment en els assumptes més petits y trivials, y en canvi amb imprudència, sense estudi y amb precipitació vertiginosa en els assumptes més importants y de més transcendència pera la ciutat de Barcelona.

N'hi ha prou amb donar un cop d'ull per les ordres del dia dels dos últims anys pera veure que era infinit el nombre de dictamins de pedantissim importancia que han gegut sobre la taula a petició de molts regidors, per espai de mesos y mesos, pera esser estudiat, essent aprovats després d'una colorada discussió als menys y sense esser objecte de la més insignificant demanda d'explicació els més.

Però en canvi els més grossos (neteja y regios, primer concurs d'aigua, concurs de escorredors, reversió de tramvies, concurs de llum, etc., etc.) s'han portat els més y s'ha tractat de portarlos tot, amb vera precipitació, emprenent una folla marxa en son estudi, discussió y resolució.

El resultat ineludible d'aital conducta ha sigut que'l's assumptes grossos que han arribat a resolució han sigut titllats per tothom, portant en si l'estigma de la precipitació, que donava a l'assumpte un aspecte estrany molt semblant pera la majoria de ciutadans, al d'una immoralitat administrativa. En sa conseqüència, amb tot y esser resolt s'han quedat sense esser portats a la pràctica, y estan avui, com noves ànimes dem Garibay, flotant en el recinte de la casa de la vila esperant que una persona caritativa els lliuri d'una vegada o bé tingui el valor de portarlos a la pràctica, si tant poder té pera fer-ho.

De tots els assumptes grossos, el més curiós i posat, per sa marca, el concurs de la llum.

Mentres visqué en la comissió sa marca fou quasi regular: al principi relativament pausat. De sobre se'l precipità, emprenent en els últims temps la folla carrera dels altres; però en sortint de la comissió ja fou el deliri. En efecte, el 26 de desembre, fou objecte d'acord en la comissió y, aprovat el dictamen el 28 (al cap de 48 hores), fou discutit y aprovat en Consistori; un veritable verí.

El dictamen aprovat acceptant la proposta de la Barcelonès es digno d'esser llegit: es la palesa demostració de la precipitació amb que s'obra. Després d'un preàmbul fortíssim, cinc bases, sobre les que deurà aixecar-se'l contracte futur; y aquest, quin vindrà; al meu entendre n'hi ha per dies. Per això no valia la pena d'anar tant de pressa: lo únic que's conseguís es comprometre al Municipi, sense compromís per part de la Companyia, puig encara tot per ella es contractual. Tènim, doncs, una nova ànima de Garibay flotant per la Casa Gran esperant qui pugui, sàpiga y vulgui deslliurar-la.

Es beneficié el projecte de la Barcelonès pera els interessos de la ciutat? Així, jo confesso llealment que l'immensa majoria dels que intervingueren en la discussió y votació no podem afirmar-ho, ni negar-ho amb consciència, puig no tenim ni els coneixements suficients, ni els estudis necessaris, ni temps pera prepararnos degudament.

Lo que crec es, com afirmà el bon amic Lluhi, que l'acord consistorial pot esser ataca de nul·litat per haverse pres abans d'haver transcorregut el terme concedit a les companyies concursants pera fer el dipòsit y amb escandalosa mutilació de drets evidents y perfectes.

Lo que sé es que, segons el dictamen aprovat, l'Ajuntament s'ha compromés amb la Barcelonès, y que aquesta no té cap compromís conat, fins que s'firmi el contracte, per haverse concedit l'autorització en una forma absolutament contrària a les normes legals.

Que en quant el contracte estigui format, l'Ajuntament estarà lligat per 20 anys amb la Companyia, sense poder municipalisar la llum, ni aprofitar notes inventes y probables fortes relaxes de preus, ni assolir la màxima economia avui possible y justa.

Que, segons opinió del tècnic de l'Ajuntament, el preu de 0'35 pessetes per kilowatt hora (sense comptar la conservació) es en 0'11 pessetes més car que'l de 0'24 (sense conservació) ofert per una altra Companyia, «Crédito y Construcciones», lo que, segons el tècnic, representa uns 400,000 pessetes anyals. Y si bé, el tècnic no trobà viable l'oferta d'aquesta última Societat, fou per lo referent als costos de conservació per sa excessiva baratura, en canvi trobà viable'l preu de 0'24, posada l'energia a la làmpara o focu.

Que si bé la Barcelonès oferia participació de beneficis, y el director senyor Herberg, ede paraula, oferia garantir un mínim de 200,000 pessetes anyals, l'Ajuntament no tenia cap intervenció, ni control, pera comprovació, cosa que en el contracte de neteja s'establí.

Que s'eximís a la Companyia del pagament d'impostos municipals; que faltava concretar l'obligació de suministrar energia eléctrica, etc., etc.

Reconec per altra banda que, segons els tècnics, l'oferta de la Barcelonès, representava en comparació de l'estat actual, una economia d'unes 480,000 pessetes; que la Companyia oferia participació de beneficis, y la reversió als 20 anys (que consti que han les reversions al Municipi no hi crec gaire, puig amb lo dels tramvies he quedat escarmentat); etc., etc.

Aquestes ofertes, al meu entendre, no compensen els defectes exposats, no contravenen els vics de nul·litat de l'adjudicació efectuada, y per això vaig votar y votaria sempre en contra.

De l'informació-concurs sols se n'ha tret la palesa demostració que totes les Companyies actuals, inclosa l'autorida pel concurs, cobren uns preus excessivament cars per la llum que suministren al Municipi. Amb això podria aital informació haver servit pera una nova concurs veritat o base pera una futura adjudicació en condicions més favorables a la ciutat, previ un estudi seriós y repetat.

Y per últim, afirmo que amb l'acord del 28 de desembre últim els patrocinadors de l'adjudicació alavorien a les actuals companyies, puig com ho dit abans, crearen una «Ànima dem Garibay», que fins que sigui deslliurada impossibilitarà tota solució que acabi amb l'explotació actual.

DOCUMENTS PARLAMENTARIS

La política den Canalejas

Discurs pronunciat pel diputat federal nacionalista DON LLUIS DE ZULUETA, en la sessió del Congrés del dia 19 dels corrents.

El Sr. PRESIDENTE: El Sr. Zulueta (don Luis) tiene la palabra para explicar su anunciada interpelación.

Necesitat del debat polític
El Sr. ZULUETA (D. Luis): Señores Diputados, pocas veces como en la ocasión presente ha estado tan justificada, ha sido tan necesaria, la costumbre, criticada con frecuencia, pero comunmente seguida, de plantear, al reanudar sus sesiones las Cortes, un amplio debate sobre la política general del Gobierno. Durante algunos, bastantes meses, ha estado cerrado el Parlamento, interrumpiéndose las urgentes tareas legislativas, no aprobándose en su plazo legal los presupuestos, sustrayéndose el Gobierno a la justa crítica de los representantes del país. Por qué, señores Diputados? La causa, si alguna existe, al Gobierno le toca manifestarla, porque el pretexto que en otra ocasión dió de que se hallaban pendientes unas negociaciones diplomáticas entabladas con Francia, es tan fútil que el mismo Gobierno la da al olvido, y, siguiendo estas negociaciones su curso, se presenta nuevamente ante las Cámaras.

Però lo més grave del caso es, señores Diputados, que durante este largo período, durante este innecesario perentisme, el Gobierno ha realizado actos de gravedad extrema, que van desde las restituciones puramente doctrinales de criterio, hasta los horribles sangrientos de la guerra, y que no pueden quedar sin someterse al juicio de todos los partidos y a la crítica severa, dura, implacable, aunque contenida siempre en aquellos límites que excluyen la pasión o que la someten noblemente a la justicia, por parte de la conjunción de agrupaciones políticas, en cuyas localidades: puramente obrero en las diferentes localidades; vagamente republicano en los centros obreros, cruelmente ven-

Les vagues de setembre
Las huelgas del verano pasado se señalan por lo común como el principio de esos errores más graves y más funestos del Gobierno que ya definitivamente le han divorciado de la libertad. Fueron esas huelgas, en su origen, huelgas de carácter local, puramente profesionales, movidas de las naturales divergencias entre el elemento patronal y el elemento obrero, y agravadas en el caso presente por la orgullosa intemperancia de buena parte del capitalismo español y por la habitual y notoria parcialidad de los Poderes públicos. El maestro, el disgusto que con razón sobrada palpita en las entrañas del pueblo español, contribuyeron a que las huelgas se extendieran rápidamente. Agravióronse con las noticias de la guerra, de una guerra que el pueblo no quería, que no quiere, y a la que, a pesar de todas las protestas, contribuyeron únicamente con su sangre aquellos que no pudieron por dinero rescatarla.

Que el movimiento no tenía preparación alguna, que carecía de organización previa, lo prueba el hecho de que, a pesar de ser Madrid y Bilbao los dos principales focos del socialismo español, estrechamente enlazados entre sí, en Bilbao volvieran los obreros al trabajo casi en las mismas horas que en Madrid se tomaba el acuerdo de ir al paro general. Este movimiento incoherente, amorfo, espontáneo, al extenderse por el país, fué revistiéndose las notas características de las diferentes localidades: puramente obrero en los centros obreros, vagamente republicano en las ciudades republicanas, cruelmente ven-

menos gravemente el orden público se siente menos liberal, nunca tuvo verdadera fe en la libertad.

Vencidos los episodios sangrientos de las pasadas lutas, el señor Canalejas dejó en el acto, al día siguiente, la presidencia de la república, abrió las Cortes y presentó aquí a decenas de grandes males, grandes remedios; a sucesos extraordinarios, medidas heroicas; aquella transformación que exige el país en lo político, en lo eclesiástico, en lo social, en lo económico y en la organización del Estado, en la educación del pueblo, en el régimen tributario, aquella gran transformación, no puede esperar ni un momento más; voy a acelerarla, voy a precipitarla, voy a efectuarla por encima de todo; y por de prisa que la inquietud me levante a la revolución en las calles, antes saldré yo a su encuentro con la revolución desde las páginas de la Gaceta.

Pero en ese caso, el Sr. Canalejas tenía que comportarse esta confianza? Lo deploro; pero no me admira, y no me admira porque sé que no muchos los llamados y no pocos los escogidos, y sé que si aquí casi todos son llamados liberales, casi ninguno siente en el fondo de su corazón la fe inequívoca en la eficacia de la libertad.

Pero en ese caso, el Sr. Canalejas tenía otro camino igualmente digno de un hombre recto y de un gobernante patriota. No necesitaba ni levantar la suspensión de las garantías ni reunir las Cortes; le bastaba con llegar hasta el Palacio Real y decirle al jefe del Estado: Señor, me equivoco, fracaso; no me siento con fuerzas o con confianzas bastantes para curar con la libertad los abusos de la libertad; creo sinceramente que se impone un largo período de represión dura, de persecución sistemática contra los hombres, contra los periódicos, contra los centros de la extrema izquierda; obra harto distinta, Señor, de aquella otra que programa puse en vuestros labios en la ocasión solemne de la apertura de las Cortes; pero así yo, que tengo el deber de aconsejarlo, no tengo el derecho de realizarlo; a otras obras otros hombres.

Eso podía hacerse, Sr. Presidente del Consejo de Ministros; lo que no puede hacerse es vivir en una contradicción constante; lo que no puede hacerse es llamarse anticlerical y con ocasión de un Congreso Eucarístico, que no es una ceremonia del culto católico, sino una asamblea en la que se exponen opiniones esencialmente reaccionarias, aconsejar la intervención directa, no sólo al jefe del Estado, sino a una dama agobiada por las santas presiones de la maternidad; lo que no puede hacerse es pasar por socialista de cátedra, por socialista de Estado, y encarecer a los propagandistas obreros, perseguir su prensa, disolver sus asociaciones, echar fuera de la ley a la Unión General de Trabajadores y mantener cerrada en Madrid la austera Casa del Pueblo; lo que no puede hacerse es declararse enemigo de la pena de muerte, abolicionista de la pena de muerte, y (prejudicando de sucesos más recientes, de lo que luego hablaré) no aconsejar la gracia de indulto para el asesino humilde fogonero de la "Numancia", que, ó fué, como yo me inclino a creer, un desgraciado que en protestas o reclamaciones, más o menos justificadas, llegó hasta a actos de indisciplina, que por lo incruentado bien merecía clemencia; ó fué, como vosotros pretendéis, enfeñando mucho su figura, el cabecilla, el jefe consistente de un movimiento republicano, y entonces, ¿entonces se trata de un mártir generoso de una noble causa, a quien nosotros debemos culto y todos vosotros respeto y admiración.

L'aventura africana

Tampoco puede hacerse lo que este Gobierno ha hecho en su política de África. Prometió solemnemente no dar un paso sin someterlo a la discusión y a la sanción del Parlamento, y luego, contra esa promesa, contra la voluntad claramente manifestada de la mayoría del país, el Gobierno se ha ido metiendo en aventuras, en aventuras, cuyo resultado no podía ser otro que una guerra sangrienta, llegando hasta a enviar en los contingentes a un Ministro de la Corona para emprender operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Nosotros afirmamos que se iba a una política de conquista y que sería fatal para España. Los hechos han venido a demostrar que teníamos razón en lo primero. (Ojalá no demostraran plenamente que la teníamos también en lo segundo!) Y este es el momento oportuno para consignar una protesta contra ese régimen de los Tratados secretos, por los cuales media docena de hombres pueden llevar a un pueblo a la guerra y a la ruina. Los espíritus liberales en todos los países del mundo se indignan contra ese sistema de los Tratados secretos. Secretos pueden ser los tratos, los Tratados no; y para que esa actitud y esas palabras no sean interpretadas torcidamente, hago constar que, a mi juicio, cuantos Tratados llevan autorizadamente la representación de España, sean públicos, ó sean secretos, deben lealmente cumplirse.

Pero para lo futuro, para lo sucesivo, nosotros levantamos nuestra voz contra el régimen de los Tratados secretos, por el cual los intereses y la vida misma de millones de ciudadanos están a merced de un misterioso ateísmo, diplomático, con desprestigio de la democracia, con olvido de la opinión pública, faltando abiertamente al mismo artículo 55 de la Constitución.

No hay para qué entrar en lo que constituye el fondo de las negociaciones que el Gobierno tiene entabladas con el de una Potencia amiga, pero sí tememos que discurrir esa orientación, esa política de expansión territorial. Que diga el Gobierno, yo que esa política es ahora patente, lo que con ella se propone. Y digo que esa política es patente, porque si un periódico en general nada opuesto al Gobierno afirmaba hace algún tiempo que para garantizar la seguridad de Melilla tuvimos que ocupar Nador y Zeluán, y luego para asegurar Nador y Zeluán tuvimos que ir hasta las márgenes del Quert, hay que preguntar al Gobierno, en vista de las recientes operaciones, hasta dónde habrá que ir mañana para defender también esas tristes orillas del Quert, cuyas aguas corrieron teñidas en sangre española. Y si en eso pudiera caber alguna duda, sin agresión previa, independientemente de la seguridad de nuestras plazas mediterráneas en la otra costa de Marruecos, ¿no hemos invadido Alcazarquivir y Larache? Es una política de expansión territorial, señor Presidente del Consejo, que será buena ó mala, nosotros creemos que es mala; pero, mala ó buena, el Gobierno no la ha explicado, el Parlamento no la ha discutido, la opinión pública no la ha sancionado.

El Gobierno debe decir que es lo que se propone con esa política de expansión territorial; debe decir si obedece a exigencias de la defensa nacional y probar que, en realidad, esas exigencias existen, no con cálidos períodos de elocuencia, que no han de faltarle ciertamente, sino con la frialdad de los razonamientos técnicos; el Gobierno debe decir si sueña con una extensión del imperio español en tierras africanas, llevando maestros a instruir a los niños rifeños, cuando aquí millares de niños españoles esperan en vano turno a la puerta de las escuelas públicas en la misma capital de la Monarquía; el Gobierno debe decir, sobre todo, con qué medios cuenta para llevar a cabo esas operaciones, para llevar a cabo esas operaciones definitivas, harlo más fáciles de anunciar en arenas marcadas de llevar a cabo en aquellos agrios picachos del Rif, donde menos florecen los laureles que los espines; en aquellos riscos del Rif siempre propicios a la emboscada y a la sorpresa, a la lucha irregular, a las campañas interminables y estériles.

Yo, Sres. Diputados, hablo ahora en este punto con un temor que sinceramente manifesté a la Cámara. En las cuestiones políticas el Gobierno representa una fracción del país; pero ante esos problemas nacionales, que deberían ser enjuiciados con un criterio nacional, el Gobierno representa a la Patria, y yo temo que al combatir justificadamente los errores del representante, llegue a herir, sin quererlo, lo intangible de la representación.

Pero no podemos dejar de hablar de ese problema de Marruecos, que es como una espina que está clavada en el corazón de España, y que periódicamente, de año en año, destila gotas de sangre.

Este de Marruecos es un problema que a pesar de los largos debates, a pesar de la intervención de los más autorizados y elocuentes oradores, no ha podido ser resuelto parlamentariamente, porque ningún Go-

bierno, ni el conservador ni el liberal, ha tenido el valor cívico de plantearlo en términos verdaderos. Tanto el señor Maura como el señor Canalejas, nos han dicho que sólo se trataba de castigar pasadas agresiones berberiscas, que sólo se trataba de garantizar la seguridad, la vida normal, la respiración—creo que esa era la palabra—de nuestras plazas fuertes, realizando pequeñas operaciones de policía de fronteras, sin ningún propósito de expansiones territoriales en el imperio de Marruecos.

Notes polítiques

Del miting de Tarragona

Causó molt mal efecte entre els catalanistes de Tarragona el que no assistís cap orador de la Lliga al miting que ahir s'hi celebrà contra el R. D. de Notaries. Y això tant més quan fins gairebé a darrera hora prometeren enviar-hi representació i donaven noms. Es que feia per la presència del doctor Martí i Julià i del senyor Laporta, per massa nacionalistes?

Nova Junta

La Junta directiva del Círcol Republicà Autonomista Català del districte novè, Camp de l'Arpa, està constituïda de la manera que segueix:

President, Joan Farré Gilibert; vicepresidente, Jaume Pujades Isenbert; secretari, Melitó Figueras Pons; vicesecretari, Miquel Picó Aralí; tesorero, Viril Noguera Valls; comptador, Angel Jorba Roca; bibliotecari, Manuel Morer; vocal, Pere Serrat Oliveras; Mateu Farré Sagnaies, Joan Borràs Cusó i Pere Bachs Freixalans.

Del Consell de la U. F. N. R.

Acabada la reunió del Consell general de la U. F. N. R., una comissió del mateix passà a visitar a la viuda de l'il·lustre republicà senyor Vallés i Ribot, per expressar-li el condol d'aquell alt organisme per la mort del que havia sigut el seu president.

Conferència

El senyor Layret ha sigut convidat per donar una conferència a l'Ateneu Pi i Margall, de La Bisbal. Probablement aquesta conferència tindrà lloc el dia 10 de febrer.

Banquet monàrquic

La comissió organitzadora del banquet que els monàrquics barcelonins organitzen en honor d'Alfons XIII, amb motiu dels indults dels reus de Cullera, la formen el senador regionalista senyor Marqués d'Alfons, don Guàrdia Peyra, el nou comte de Fígols i el novíssim comte de Lavern.

Un altre banquet

Seguint la tendència de la nostra vida pública, segons la qual tot s'ha de commemorar, avui dia, a més dels elements amics del governador, que volen fer un banquet obsequial amb un menjar, amb motiu de haver sigut agraiat amb la creu del Mérit militar. Junt amb l'apart, li dedicaran una placa de plata, recordatòria del succeït.

El socialisme i la reversió dels tramvies

Diuen que ve a reunir els socialistes per tractar de l'idea exposada pel senyor Bas y Socias d'organitzar un acte públic col·lectiu, en el qual hi prenguin part diversos partits polítics, per protestar de l'acord municipal allargant la reversió dels tramvies.

S'ha dit que contra aquest acord fustegissin hi ha altres elements que s'hi belluguen i preparen alguna cosa d'important.

Els carlins

Ahí celebraren junta els carlins del Centre de la Riera de Sant Joan. Sembla que hi haurien els carlins disposats a barallar-se, però no esser menys que's donés més força, però els ànims s'apagaren després d'un discurs de concòrdia i germant del senyor Junyent. Triomfà la candidatura que segueix, contra la que duia per president al senyor Vives:

President, don Joan M. Roma; vispresident primer, don Josep Francés; vispresident segon, don Maríam Bordas; tesorero, don Octavi Doménech; comptador, don Jaume Serra; bibliotecari, don Josep M. de Dalmau; secretari, don Lluís Vallat; vicesecretari, don Angel Maria Marqués; vocals, don Francisco Badia, don Joaquim Feliuadell, don Salvador Cabré, don Ramon Torra Basols i don Rafael Arizon.

Po Lleida

Firmat per tots els representants en Corts de la província de Lleida menys el senyor Milà y Camps, o sigui don Emili Riu, don Francesc Macià, don Joan Moles, don Felip Rodés, don Joan Matheu, don Joaquim Sostres, don Emili Junoy, don Ignasi Girera i, a més, el comte de Lavern, els diputats a Corts don Joan Ventosa i Calvell i don Laureà Miró i el president d'aquesta Diputació don Enric Prat de la Riba, s'ha enviat al senyor Canalejas el telegrama que segueix:

"Comarca Noguera Rivagorçana y Valle Aran incommuniada con resto España reclama inclusión ferroviaria en plan estratégico, único medio de comunicarse con la patria sin pasar por Francia. Proyecto favorablemente informado por ramo de Guerra está pendiente resolución Junta defensa nacional. Confiamos será aprobado por exigirlo altos intereses patrióticos de consumo con economía nacional, se alimbrarían inmensas ri-

de la reixa de casa seva pera festejar a l'ombra del seu carrer, a la llum de la llumina, amb l'olor dels geranis i els mormolls de la font. Però l'Adolf que creia més fort que les dones del poble, es venut molt depressa. Y acaba, també, com el metge, per casarse. La caiguda en el parany es la matèria del segon acte, una mica més artificiosa, però primer, amb moments en que els tipus deuen a la caricatura i amb un canvi massa ràpid en el determini de la víctima.

Els germans Quintero, que han pres la costum d'escriure prolegs a les seves comedies—com l'Alexandre Dumas tenia amb les seves obres de teatre—i d'escriure cartes el dia de l'estrena sobre quina ha estat la llur intenció al fer-hi; han dit que amb la "Puebla de las Mujeres" no tingueren el propòsit de fer una comèdia de tesi ni cosa que se li semblés. Si fos veritat lo que a Madrid ha dit la crítica de que aquesta comèdia es una cosa paral·lela a "El Gran Galeoto" de l'Echevarry, l'obra tindrà tesi encara que no fos de les profundes ni de les subtils. Però més val creure en els autors quan ens diuen que la que han volgut fer feren viure unes personatges fins al punt de semblar-se realitat la treça. Després, els autors diuen que la seva obra que estan molt contents d'haver-la escrita. Jo no sé si el públic que anirà a Eldorado a veure "Puebla de las Mujeres" s'identificarà gaire amb els personatges, ni si li semblarà, com vulgarment se diu, que s'hi trobarà. Fins creuré que no. El públic no més s'identifica amb els personatges dels dramas. Però en canvi es creu que el públic trobarà que tenen més els autors de la comèdia, d'estar contents d'haver-la escrita.

En l'interpretació de l'obra, molt ben enajenada per tots els artistes per la seguretat que tots tenien del seu paper, mereixen especial elogi la senyoreta Sampedro y els senyors Llaia i La Riva.

mezas mineras yacentes y fuerzas hidráulicas generadoras industriales."

L'imunitat parlamentaria

S'ha publicat entre els diputats i senadors, per la Secretaria del Congrés, un resum de tots els preceptes constitucionals i reglamentaris per què's regulen els drets i privilegis dels representants del país, de tots els casos d'indults i revolts per les Cambres i una recopilació de discussions i opinions sobre la matèria. Això es pera il·lustrar als parlamentaris amb motiu del

INFORMACIO De l'Ajuntament BARCELONA

ENTERRIO. — Ahir al matí va tenir lloc l'enterrament de don Albert Bastardas y Sellarés, pare de nostre estimat amic y respectable corregidor don Albert Bastardas.

Avui al luctuós acte una nombrosíssima concurrencia, entre la qual hi havia com a representants de la política barcelonina.

Interem el nostre sincer condol a la família del finat y especialment al seu fill don Albert.

Malgrat les gestions realitzades diferents vegades, no s'ha pogut aconseguir l'arrendament de l'edifici del Passatge de Cameros, per lo tant, l'administració del Palau de la Música Catalana, se veu obligada a pregar a les persones que utilitzen carruatges para assistir al concert del quartet Rebmier que s'ha de celebrar a l'edifici d'aquesta nit, s'abstinguin de passar per l'esmentat passatge, car, com és costum, després de la pluja ha restat intranquil.

Avui, a dos quarts de deu del vespre, tindrà lloc la sessió tripartita de l'any present de l'Institut Mèdic Farmacèutic.

El secretari llegirà la Memoria dels treballs realitzats y el doctor don Felip Cardenal el discurs, el qual tindrà per títol: «Les causes de l'escàs desenvolupament de l'hidroteràpia, la hidroteràpia y la hidroteràpia en el nostre país».

Les dimes informes tècniques del Museu Paleontològic Experimental (primer centre d'Espanya) se ofereixen a les famílies necessades, per prestar els seus serveis gratuïts durant el període de pràctiques.

Informaran al secretari del menjat Municipal, Ample, 1, primer, de 19 a 21.

La Junta del Col·legi de Mestres Titulars privats ha restat constituïda en la forma que segueix: president, don Sebastià Solà; secretari, don Joan Nadal; tesorero, don Miquel Mallach; secretari, don Artur Pujol; vice-secretari, don Ramon Solà; vocals: mestres, donya Agnès Noya y donya Josepa Sureda; vocals mestres, don Isidre Sanromà y don Manuel Badia.

El senyor Cassadó, digne successor de l'Antic règim en l'organització de festes carnavalsques, té preparats per als dies 27 de l'octubre y 3 y 10 del vinent febrer altres balls de disfresses que, com en anys anteriors, se celebraran al renovat Teatre Espanyol.

Les esmentades festes se consignaran, respectivament, a concursos de bellesa, de creacions y de roses. Es d'esperar que els veïns concorreguts per l'alegre societat barcelonina.

Ademés d'aquests balls, no hi mancarà el tradicional ball de Novells el dijous grà a la tarda, dedicat an els nens disfressats, reorganitzat esplèndidament.

La nit dels mateixos dijous tindrà lloc el gran ball «Paré et Travestit», que sempre ha resultat un èxit.

El Circol Odontològic de Catalunya en sessió del dia 18 acordà per públic que el dimarts vinent, a les nou del matí, se reunirà al Junt Català i en el Palau de Belles Arts, a fi d'examinar els treballs verificats a les boques de alumnes d'ambdós sexes que concorren a les escoles municipals de Barcelona.

CRONICA DE FORA

Informació d'Espanya

(PER TELEFON Y TELEGRAF)

Madrid, 21, de 11 a 1 matina

Un militar alemany
Ha arribat a aquesta plaça el baró de Holtenberg, agregat militar de l'ambaixada d'Alemanya a Madrid. El seu viatge obceca a atendre assumptes particulars.

Excursió règia
A dos quarts de set retornaren al Palau el rei, els prínceps de Battemberg y els infants don Carlos y don Ramon de la excursió a Aranjuez.

Entre els acompanyants hi figuraven, a més dels que citem, el comte de Valdegram, el duc de Arion y altres aristòcrates.

Miting socialista
Alcanta. — En el teatre d'Estiu s'ha celebrat un miting contra la guerra organitzat per l'Agència Socialista.

Hi assistí regular concurrencia. Els oradors condemnaren la guerra y advocaren pel servei militar obligatori.

Les conclusions que s'aproven seran enviades al Govern.

El senyor Canalejas
Ha passat el senyor Canalejas tota la tarda en son domicili despatxant amb els queques de secció del ministeri de Gracia y Justicia alguns assumptes d'aquell departament.

Diputat per Ivisca
Ha sigut proclamat diputat per Ivisca, amb arregio a l'article 29 de la llei electoral, el candidat liberal general Pereira.

De política
Malgrat esser diumenge el saló de conferències del Congrés estigué bastant concorregut aquesta tarda, discutint-se'ls problemes polítics plantejats y els resultats probables del debat.

Predominava l'opinió de que pot agravarse la situació den Canalejas i discutir-se'ls suplicatoris, ja que en aquest assumpte existeixen discrepàncies entre'ls diputats de la majoria y faran obstrucció als republicans.

Se feren apostes sobre la duració del Govern, sostenint uns que duraria després que'l rei retorni de la botadura de l'Espanya y afirmant altres que'l senyor Canalejas vencerà els obstacles que s'oposen a son camí y continuarà governant.

Hi hagué qui afirmà que pel marx governaran els conservadors, puig produïda la crisi parlamentària, el senyor Moret se negarà a formar Govern si no complia amb el decret de dissolució de les Corts, que no oblidarà.

En honor del cadet Saiz
Comuniquen de Toledo que'ls amics de l'Alumne de l'Academia d'Infanteria don Sigfried Sainz li han regalat, per subscripció, amb motiu d'haver assistit voluntàriament al combat del 27 de desembre a Melilla, un sabre y un revòlver.

El sabre porta la següent inscripció: «Al valeroso alumno de la Academia de Infanteria don Sigfried Sainz Gutiérrez en conmemoración de la gloriosa fecha del 27 de diciembre de 1911. — Los toledanos.» L'altra cara de la fulla porta dibuixats les corones de l'Academia d'Infanteria y en la casella apareix gravat l'escut de Toledo.

El sabre va fàntic en un hermes estoc y porta dues vaines reglamentaries, una de metall y una altra de cuir.

El revòlver té en la culata una xapa amb aquesta inscripció: «Al alumno de la Academia de Infanteria don Sigfried Sainz Gutiérrez. — Los toledanos.»

En la plaça de l'Ajuntament s'organitzà la comitiva, presidida per l'alcalde, para fer entrega de dits obsequis al cadet Saiz.

La comitiva arribà a l'Alcázar quan acabava la missa a que assistien els alumnes y les entres del sabre y del revòlver.

El metge don Antoni Pígal pronuncià un discurs, al que contestà el director de l'Academia coronel Villalba, donant les gracies.

Els alumnes de l'Academia formaren amb la bandera en les galeries baixes al mando del coronel Villalba.

El discurs d'aquest fou aplaudit.

Se dirigí el poble totent que complenava les galeries altes y el centre del pati. Cantà la unió del poble y la milícia para la grandesa de la patria y acabà agraint, en nom de l'Academia, l'homenaje tributat a un dels seus alumnes.

Aquesta nit se celebra un banquet en honor de l'Alumne Saiz, al que assisteixen els professors de l'Academia.

Un sermó destarotat
Sevilla. — En el temple dels jesuïtes ha acabat el tridu de la Sagrada Família.

L'Església estava plena de fidels.

El P. Capella desenvolupà el tema «Mores cristianes». S'ocupà del problema social y donà al socialisme el nou títol de la història.

Digué que'l proletariats atenta a la llibertat general del treball y que combat la família y la patria.

Titulà d'indisidiosa la campanya contra la guerra y digué que demostra una tendència para destruir la patria.

Declarà la necessitat de la guerra, exaltà la bravura dels soldats y proclamà els deus.

Després d'això, el sacerdot, que semblava un home de fe, donà un discurs de consolació.

Acabà el menjar, el doctor Laguarda, que parlava amb el senyor Sotres assistent a l'acte inaugural, repartí 5 pessetes a cada una de les dones.

Del Govern civil
El restaurant de la Maternitat

Ahir tingué lloc l'inauguració del primer Restaurant de Maternitat, establiment creat per la Junta Provincial de Protecció a l'Infancia, que presideix el senyor Portela.

Aquest pronuncià en l'acte inaugural un sentit discurs enaltint l'obra benèfica que portava a cap dita Junta Provincial amb la creació d'aquest Restaurant que proporcionarà alimentació a les pobres que van a esser mares y a les que són mares-dides, la sobrealimentació necessaria en son estat.

Pregueren seient a les taules de dit Restaurant 40 dones, o sigui el nombre a que diàriament se socorrerà.

Acabà el menjar, el doctor Laguarda, que parlava amb el senyor Sotres assistent a l'acte inaugural, repartí 5 pessetes a cada una de les dones.

Subasta
Se celebrà aviat la subasta para la adquisició de materials amb destí al servei general d'enterraments en els cementiris d'aquesta ciutat. En representació de l'Ajuntament hi assistí el senyor Balugera.

GRAN TEATRE DEL LIOEU RIGOLETTO

Heus aquí que aquesta temporada ha obtingut una remarcable interpretació aquesta obra.

La senyora de Hidalgo té un perfil gran de la seva part. Aquesta veu artista té gran veu un brillant pervindre, així si sab veu amb les veus que den climent y de passada s'hi corregeix el petit defecte de desentonar quan liiga. Si així pot corregir-ho, com jo no ho dubto, avararà molt el seu cant d'artista.

El senyor Krismier estigué molt bé, perfectament en tota l'obra; la seva dicció de una gran puresa, el seu domini de la música.

Pels qui porten pressa
Ahir se posà en vigor la disposició del tinent d'alcalde del districte VIII, relativa a evitar que's automòbils portin massa velocitat pel carrer de Salmeron. An aquest servei s'hi han destinat tres municipals y tres urbans.

La trágica illa
París, 21. — L'aviador Wagner, que pilotava un biplan en l'aeròdrom de Juvisy, caigué de considerable altura y quedà mort a l'acte.

La vaga de Buenos Aires
Buenos Aires, 22. — Segueix la vaga de carrils en el mateix estat.

Se projecten mitings en diferents poblacions de la província para protestar contra la situació actual.

Uns desconeguts han tirat alguns trets de revòlver sobre una locomotora de la línia del Plata, resultant ferit el maquinista.

Com sigui que's vaguistes estan disposats a tornar immediatament al treball, amb la sola condició de que siguin admesos tots els que han estat desfogats.

Dos quadros de Rubens
París, 22. — Comuniquen de Mons que en aquella regió han sigut descoberts dos quadros de Rubens representant un «Loth fugint de Sodoma» y «La Santíssima Trinitat».

El rei anglès
Port-Said, 22. — Ha passat amb direcció a Malta, el rei anglès que condueix als sobirans anglesos.

El còlera
París, 22. — Duen de Salònia que en aquella població s'han registrat 17 casos de còlera.

Han mort set dels atacs.

La guerra italo-turca
Bloqueig

Roma, 22. — Italia ha notificat a les potències que establirà a partir del dia 22 d'aquest mes, el bloqueig del litoral otomà del mar Roig.

El bloqueig notificar per Italia se refereix a la part de la Costa otomana de la regió de Hodeida, compresa entre els 15 graus y 11 minuts y els 14 graus y 30 minuts.

La revolució a la Xina
Sobre l'abdicació

París, 22. — Comuniquen de Pekin que en el palau imperial s'ha celebrat una llarga conferència relativa a la abdicació.

Els principals prínceps opinen que deu anar-se a la abdicació sense condicions; però els prínceps joves y el general títar Tutchking, excomandant de Nanking, han combatut el projecte de la marxa de la Cort cap a Djehol.

Els prínceps se reuniran novament para pendre una determinació.

París, 22. — L'exregent general Tching, proposa l'abdicació de la Cort, però amb la condició de no abandonar Pekin, que se conegui la decisió de la convenció nacional.

Informació de Catalunya
Les algües del Vendrell

Dijous a la nit, eridada per la Comissió designada para estudiar l'arregle definitiu de les algües de Torroja, va celebrarse en el teatre del Casino Circo una magna reunió de veïns, a la qual hi assistí també el diputat a Corts per aquest districte don Jaume Camer, a fi de donar compte del treball de la Comissió y del projecte de dit arregle y dels medis de portarlo a efecte.

El jutge senyor Franquet llegí la Memoria redactada per la Junta.

Seguidament el senyor Palau Calal dirigí una excitació a tots els vendrellencs para que se sotserguin a l'empréstit para portar a terme la conducció d'algües al Vendrell.

El senyor Vidal Solas, en nom de l'Ajuntament, protestà dels que per fins baixos, reaccionaren l'acció del Municipi del temps de l'epidèmia. Exposà a continuació les gestions fets prop de la Companyia para treure un carril para tancar de la venda de algües a la mateixa y com fassessaren aquelles gestions, per haver trobat la Companyia proposicions més ventajoses.

El senyor Palau y Badia, en llenguatge pintoresc y planer, diu que troba a faltar a la reunió a determinades personalitats; menes mal si després contribueixen a l'empréstit. Recrimina les converses pessimistes que sobre'l mateix se senten en les taules del cafè, dient que s'ha de portar a cap, puig si hi ha diners para teures n'hem de tenir també para l'empréstit, al qual han de succeir-los rics y pobres, cadascun en lo que bonament pugui fer compenysant si un no té diners, com s'empenya para treure un fill de soldat, o per millorar una finca.

Recrimina als qui volen fiarhi la política, y demana patriotisme en tots.

En Jaume Camer, comensà dient, que ha vingut convidat per la Comissió, y que serà breu, puig es hora d'obrar y no d'enrobar. Diu que tots coincideixen en estar conformes, en que'l problema de les algües es de vida o mort para la població, que deu quedar solucionat ans de l'estiu vinent para que no pugui reproduir-se l'epidèmia, y que es un insensat qui digui que es un problema polític, puig la mort no va pas tenir minuts.

Diu que no havent acceptat la Companyia del ferrocarril la proposta de venda d'algües, ja quedat barrada la porta, y arà els medis para realisar l'obra deuen buscar-se dintre'l Vendrell. Diu que totes les ciutats y pobles del món se preocupen de la municipalització del servei de les algües, y que'l Vendrell ja la té, per essor propietat seva els abundants caudals de Torroja.

Segueix dient que l'obra s'ha de realisar mitjançant l'empréstit, y que es precis que tothom tingui conciencia del seu deure, col·locant cada un al lloc que li pertoca, y fins per egoisme, diu, s'hi deu inserir, ja que'l perjudici que tothom ne reporta de no realisar-se l'obra, no serien 15,000 duros amb que està pressupostada, sinó multiplicats, y arribats a la Junta, diu, ja estaria disposat a col·locar-me en el lloc que'm pertoca entre'ls primers; jo'm cotiso, y die que hi posaré més que'l que més hi posi.

Aquesta declaració fou rebuda amb gran aplaudiment.

Segueix fent una crida al patriotisme de tothom, y diu que la llista de subscripció serà termometrada que marcarà's graus de patriotisme.

Com fos que en la memoria que's llegí la Comissió donava per acabada la seva tasca y proposava que se'n nomenés una altra para l'execució de l'obra, proposà senyor Camer que per aclamació's ratifiquin els poders a la mateixa Comissió, com així va ferse amb un espontani y llarg aplaudiment.

Finalment, mossèn Esteve Font, donà mercès en nom de la Junta, para la ratificació de poders, y digué que no havia demanat mai caritat y que ho havia fet pels damnificats per l'epidèmia, y que en tornaria a demanar, però seria en benefici dels malalts que la fessen, y acabà animant que la Comissió fassa veïns donant llores para interessar la subscripció a l'empréstit.

Han arribat allí forces de l'exèrcit.

Fransa al Vaticà
París, 22. — M. Barrère, ambascador de Fransa a Roma, ha sortit de París para enregistrar novament d'aquella embaixada.

De Portugal
Lisboa, 21. — Ahir a la Cambra dels diputats el senyor Moniz interpel·là al Govern sobre l'indemnització que paga l'Estat a un subteix extranger de la colònia de Loremo Mércuez.

Pífio Camacho contestà que aquest es un assumpte del temps del govern provisoriol. Digué que'l fet no tení importància.

— Amb motiu de la vaga dels jornalers d'Alentejo han ocorregut desordres. Hi hagué col·lisions de les quals resultaren alguns ferits.

Han arribat allí forces de l'exèrcit.

Condemna confirmada
Rouen, 21. — El Tribunal d'Apelació ha confirmat la sentència del Tribunal del Sena, de l'agost de 1909, que va condemnar al capità Marx a un any de presó y al seu compis Grenier a un any y sis mesos, per trífec d'influència.

D'aviació
París, 21. — En la conferència presidida pel ministre Millerand s'acordà augmentar la secció d'aviació militar amb 20 aeroplans nous.

En l'actual exercici se demanaran crèdits per 22 milions de francs a fi de que a fi de l'any posseïssin l'administració militar més de 400 aeroplans en servei y 15 dirigibles.

— Comuniquen de Sentis que l'aviador Venepe ha practicat un vol per damunt de

la veu, trobaren ample camp en aquesta obra, fentse aplaudir sorollosament; repetir, para acallar els aplaudiments, les cançons del primer y tercer actes. Foa temps que no havia sentit cantar amb tanta galanura d'istil, aquesta obra de Verdi.

El senyor Stracciari, correcte en tota la obra, posant donant un aspecte massa magnèsiu al «buffon», al que revestí sempre de certa magestat. Tingué de repetir el duet del tercer acte, amb la Hidalgo, a pregs del públic. L'última que obrís tan desafortunadament els aguts, cosa que perjudicà el seu treball. Se l'aplaudí sorollosament.

El senyor Nicoletti-Korman, com de costum, molt bé. Malgrat trair-se d'un rolet tan petit, com es el de «Spirafizze», aquest artista el feu amb carinyo, treient un gran portit.

La senyora Ferini, en «Magdalena», esguisada de pose y de dicció. Una vegada més me complacé en afirmar que es una artista la senyora Ferini.

L'orquestra, els cors y demés, bé.

El senyor Mascheroni, com de costum, portà l'obra del mpo que sols el sab ferho.

A. P. S.

LO DE MELILLA
Noves de l'harcia enemiga

Melilla. — En la harcia enemiga augmenta el partit pacifista. Els moros de Beniurriaguel insisteixen en sostenir la guerra.

Se diu que la harcia ha rebut una curyena para montar un canó.

Entre'ls rebels morts en els darrers combats hi figura'l santó de Beniukil.

L'enemic hostilitat les avençades de la posició de Buserit. Durant la se oviraren moltes fogueres en les montanyes de Beni-buayui y M'Talza.

El campament rebel de Bu Ermana ha sigut traslladat a un punt retirat darrera de Buserit.

En la planura d'Ajaret s'ha vist un convoi de camells, creixente que transportava palla y gra.

Se sab que'ls beniurriaguel han lograt imposarse, devense an aixó el canvi del campament.

Els rebels vigilen y retenen als nòmades que pensaven abandonar la harcia.

Els presoners
El cantiner que està captiu dels rebels ha tornat a escriure a la seva dona dient que l'abarrassà dintre d'alguns dies.

Els soldats presoners també han escrit. Preguen que'ls sigui retornat el moro Sivere y demés empenyorats en poder de les tropes. Alegeixen que segueixen estant ben atesos.

Del Peñón
Ha arribat un moro del Peñón que diu que's presentaren al comandant d'aquella plaça.

Informació de l'extranger
LES ELECCIONS D'ALEMANYA

Nou triomf de les esquerres
Berlin, 21. — Ahir se celebraren eleccions de diputats para resoldre 80 casos de «challotges».

Els resultats coneguts a les onze de la nit eren els següents: elegits 3 conservadors, 2 del partit de l'Imperi, 2 antisemites, 4 del Centre, 2 membres de l'Unió econòmica, 14 nacionals-liberals, 12 radicals, 2 independents y 4 socialistes.

Berlin, 22. — Heus aquí el resultat definitiu de les eleccions verificades ahir para resoldre'ls «challotges» de les eleccions del dia 9.

Han sigut elegits 9 conservadors, 6 conservadors de l'Imperi, 2 antisemites, 7 del Centre, 4 de l'Unió Econòmica, 20 nacionals-liberals, 17 radicals, 2 independents, 3 socialistes, 2 gúelfs y 1 membre de la Lliga rural.

Els conservadors guanyen un lloc y en perden 5; els conservadors de l'Imperi, 1 per 1; els del Centre, 2 per 5; la Unió Econòmica, 1 per 2; els nacionals-liberals, 10 per 6; els radicals, 8 per 1; els independents, 1 per 2; els socialistes, 8 per 5; els gúelfs en guanyen 2 y la Lliga rural en guanya 1.

Condemna confirmada
Rouen, 21. — El Tribunal d'Apelació ha confirmat la sentència del Tribunal del Sena, de l'agost de 1909, que va condemnar al capità Marx a un any de presó y al seu compis Grenier a un any y sis mesos, per trífec d'influència.

D'aviació
París, 21. — En la conferència presidida pel ministre Millerand s'acordà augmentar la secció d'aviació militar amb 20 aeroplans nous.

En l'actual exercici se demanaran crèdits per 22 milions de francs a fi de que a fi de l'any posseïssin l'administració militar més de 400 aeroplans en servei y 15 dirigibles.

— Comuniquen de Sentis que l'aviador Venepe ha practicat un vol per damunt de

la població, portant en son aeroplà dos passatgers qual pes era de 140 kilos, havent-se enlairat a uns 1,075 metres.

La revolució de l'Equador
Quito, 21. — Les forces constitucionals han obtingut noves victories sobre les forces rebels de Guayaquil, considerantse així acabada la revolució.

De propietat intel·lectual
París, 21. — La Junta Directiva de la Societat d'Autors Dramàtics francesos ha celebrat la sessió setmanal, acordant que son president feliçit en nom de l'entitat a M. Poincaré para la seva elevació a la presidència del Consell com a advocat de la Societat y per haver posat tantes vegades la seva eloqüència al servei dels autors dramàtics.

La Comissió ha examinat totes les qüestions de drets dels autors dramàtics francesos a l'Argentina, y espera que Faust de la Rosa, principal empresari argentí, se potarà d'acord amb la Societat para tenir en les temporades pròximes un tant per cent y pagament de drets.

En la darrera temporada se fixà el 6 per 100 en lloc dels 250 francs per representació que abans se cobraven.

Aixó podria servir d'exemple para assegurar y millorar els interessos dels autors espanyols a l'Argentina.

De Portugal
Lisboa, 21. — Ahir a la Cambra dels diputats el senyor Moniz interpel·là al Govern sobre l'indemnització que paga l'Estat a un subteix extranger de la colònia de Loremo Mércuez.

Pífio Camacho contestà que aquest es un assumpte del temps del govern provisoriol. Digué que'l fet no tení importància.

— Amb motiu de la vaga dels jornalers d'Alentejo han ocorregut desordres. Hi hagué col·lisions de les quals resultaren alguns ferits.

Han arribat allí forces de l'exèrcit.

Fransa al Vaticà
París, 22. — M. Barrère, ambascador de Fransa a Roma, ha sortit de París para enregistrar novament d'aquella embaixada.

De Portugal
Lisboa, 21. — Ahir a la Cambra dels diputats el senyor Moniz interpel·là al Govern sobre l'indemnització que paga l'Estat a un subteix extranger de la colònia de Loremo Mércuez.

Pífio Camacho contestà que aquest es un assumpte del temps del govern provisoriol. Digué que'l fet no tení importància.

— Amb motiu de la vaga dels jornalers d'Alentejo han ocorregut desordres. Hi hagué col·lisions de les quals resultaren alguns ferits.

Han arribat allí forces de l'exèrcit.

Fransa al Vaticà
París, 22. — M. Barrère, ambascador de Fransa a Roma, ha sortit de París para enregistrar novament d'aquella embaixada.

De Portugal
Lisboa, 21. — Ahir a la Cambra dels diputats el senyor Moniz interpel·là al Govern sobre l'indemnització que paga l'Estat a un subteix extranger de la colònia de Loremo Mércuez.

Pífio Camacho contestà que aquest es un assumpte del temps del govern provisoriol. Digué que'l fet no tení importància.

INSTAL·LACIONS COMPLETES PERA AIXECAR AIGUA

MOTORS

A GAS, BENZINA, GAS
POBRE, etc. Preus eco-
nòmics y resultats ga-
rantits. Nombres refe-
rencies

DAVID FERRER Y O.A

Corts, 586 -- BARCELONA

ESPECTACLES

GRAN TEATRE DEL LICEU.—Avui, dilluns, no hi ha funció. — Aquesta setmana, últimes funcions dels cèlebres De Hidalgo y Stracchini. — Demà, dimars, segona de "Rigoletto", per dita artistes y els exímis Krüger, Nicoletti-Kormann y Perini. — El dimecres, "Cavalleria rusticana" y "Titàny". — El dijous, última de "El barbero de Siviglia". — Se despatxa a comptaduria.

Teatre Circo Barcelonès

GRAN CINEMATOGRAF
Avui, dilluns, sessions completes, de quatre a set tardes y de nou a dotze nit.
20 PEL·LICOLES, 20 de veritable estrena, entre elles:
TEMPERAMENTO ROMANTICO
LA BOHEME (Públic, color)
VENDIDO — BAJO LAS TINIEBLAS
FUGA MORTAL (Nordisk)
LA PORTERA DE LA FABRICA
de gran sensació y 1,200 mèfres.
PREUS ECONOMICS
Paics sense entrada, 1 pesseta; butaca de preferència, 0'50; entrada a platea, 0'25; primer pis, 0'15; segon pis, 0'10.

TEATRE ROMEA

Companyia còmic-dramàtica de l'eminent primer actor
RICARD CALVO
primera actriu
RAFAELA ABADIA
Avui, dilluns, nit, a un quart de deu la joguina còmica, «En escena» y la preciosa comedia en tres actes, de Calderón de la Barca, refeta per l'Adelard López de Ayala.
El alcalde de Zalamea
Demà, «En escena» y «El alcalde de Zalamea».

DIVENDRES, 26
HAMLET

Se despatxa a comptaduria.

Teatre Tivoli

Grandiosa companyia de zarzuela y opereta, dirigida pel senyor Fernández y mestre Espeita, de la qual formen part les eminents tiples A. Arrieta y P. Montoro y els senyors P. Fernández, Pedrola, etc. — Avui, dilluns, tarde, a dos quarts de sis, magnífic vermouth, a preus econòmics. Primer, «La suerte de Isabelita», per la Montoro y M. Fernández; segon, «El barbero de Sevilla», obra preditcta de A. Arrieta, debutant P. Fernández. — Nit a dos quarts de deu: èxit, èxit (3 actes) «La niña de las muñecas», preciosa arregio de Cadenas y mestre Lleó, per A. Arrieta y P. Montoro y M. Fernández. Decorat esplèndid. — Dimecres, «Lirio entre espinas». — Dijous, tarde, funció extraordinària. — Divendres, estrena a Barcelona de «La mujer divorciada», arregio de Cadenas y mestre Lleó, de colossal èxit al teatre Eala, de Madrid.

Teatre Novetats

Avui, dilluns, a les quatre en punt, gran matínee extraordinari: primer, «Mañana de sol»; segon, «La divorciada»; tercer,
Tórtola Valencia
cèlebre ballarina d'èxit colossal. — Demà, tarde, gran matínee. — Dijous, estrena de
El carro del sol
Se despatxa a comptaduria.

Teatre de Novetats

Tournée de l'eminent artista
MARTE REGNIER
Avui, dilluns, nit, a dos quarts de deu. La comedia en quatre actes de M. Robert de Fiers y M. A. de Calliavet,
L'AMOUR VEILLE
Dimars, «La petite chocolatière». — Se despatxa a comptaduria.

ELDORADO (Teatre de Catalunya). — Companyia Larra — La Riva. — Avui, dilluns, a les dues: les dues comedies en dos actes, «Dios Clarines» y la nova d'extraordinari èxit, «Puebla de las mujeres». — Demà, dimars: «El nido» y «Puebla de las mujeres».

Teatre Nou

Avui, dilluns, a les quatre, senzilla, 10 cèntims: «La fiesta de San Antón», per Pep Alfoño. — A les cinc, doble, 20 cèntims: primer, «Agua de noyas», grandios chor de guerrillers; segon, èxit veritat, «La real hembra», per Maria Lacalle. — Nit, a dos quarts de deu, funció sencera, entrada 30 cèntims: primer, «El primer beso»; segon, èxit únic mundial.

LA CASTA SUSANA

Interpretació colossal, ovacions diàries a Consol Bailló, cantant el bell brindis del Xampany y la cançó de la *Casta Susana*. — Demà, dimars, definitivament, estrena de «El carro del sol», lletra de M. Thous, música del mestre Serra no, estrenantse 4 magnífiques decoracions.

Teatre Apolo

Avui, dilluns, a les quatre, nit, a les nou, èxit colossal. L'èpica dramàtica en quatre quadros de la guerra de Melilla.

El cabo Noval ó La guerra del Rif

y el nou drama en sis actes, de gran èxit.

Los esclavos blancos

Demà, «El cabo Noval» y «Los esclavos blancos». — Dijous, 25, benefici Rojás, «Un drama nuevo» y «Bestia asenyalada».

FRONTÓ COMTAL

Avui, tarde, a les quatre, gran partit. — Entrada, 1'50 pessetes.

LA RABASSADA

Hotel-Restaurant
amb calefacció a vapor
Obert dia y nit. — Gabinet particular.
Cuina de primera. — Servei a la Carta y a la carta desde 5 pessetes
Atraccions Americanes
Scenic Railway, Water Chute, Bowling
Al oys Cake-Walk, Casa encantada, Palau de cristall, Palau de la rialla, Pases, etc.
Entrada, 0'50 ptes.
amb dret a escullir una atracció.
Casino particular — Jocs variats
RESTAURANT DE LUXE
Servei a la gran carta. — Chef de Paris.
Concerts diaris per la
ORQUESTRA DE TIGANES
Tramvia directe, sortint cada 20 minuts, desde la cantonada del carrer Craywickel a LA RABASSADA. Automòbils desde can Gomis a LA RABASSADA. Camions desde l'edifici de LA RABASSADA, Automòbils de luxe directes, sortint desde canfont a la Porta de l'Angel, cantonada Santa Agna, fins a LA RABASSADA, de onze matí a onze nit.

Concerts

Palau de la Música Catalana

Avui, a dos quarts de deu del vespre, primer concert pel FAMÓS
QUARTET REBNER
DE FRANKFORT, amb la cooperació del PIANISTA WILLY REHBERG
Programa: HANDEL, quartet; BRAHMS, quartet; BEETHOVEN, quartet. — Localitats a taquilla. — Demà, passat, dimecres, segon y últim concert pel QUARTET REBNER, amb la cooperació del pianista WILLY REHBERG. — Localitats: Casa Dotesio, magatzem de música, 1 y 3, Portal de l'Angel. Condicions especials pels socis de l'Orfeó Català.

ALOÍZAR ESPAÑOL. — 7, Unió, 7
Tots els dies, tarde y nit, GRAN TROUPE DE VARIETÉS. — SARRUETTES COMIQUES. Restaurant a la carta. Servei de 1' orde, dia y nit.

MUSIC-HALL - LA BUENA SOMBRA - 3, GIMOL, 3

Avui, tarde y nit, «Las Modelos». Succés de la escultural HURÍ; ovació a LANGE DAHLIA Aplaudiments a LAS GIRALDINAS. Deliri descomunal amb DELPRAD. El diàleg francès «Seul, cañón!», per Mlle. MAURYCIA et monsieur DELPRAD. Frase novetats en carter. — Pròxima debuta.

Gran Eden Concert-Assalt, 12

Telèfon 2,461. — Tots els dies, tarde, a dos quarts de quatre. — Nit, a les nou. — Grans espectacles. — Entrada lliure.

Cinematògrafs

SALA MERCE - Cine y Grutes

Esplèndid Naixement
amb vistes panoràmiques y animades de gran art. Ningú deu deixar de visitar tan interessant espectacle.

Gran Cinematògraf

Les millors pel·lícules que's projecten a Barcelona, variantse diàriament el programa.

Gran Saló Doré

Avui, dilluns, grans funcions tarde y nit en honor y despedida de la cèlebre troupe

THE THERONS

Atraccions que pendran part

Virginia Aragón

y son excentric.

PIATTI

amb els seus gossos.

TRIO VALERY

clowns musicals saltadors.

THE THERONS

Demà, debut colossal

Les Florence Mecherini

número únic en son genre. Riquíssima presentació, llum Drumont, Aument d'orquestra, trajes exprofessos.

DIVERSIONS PARTICULARS

MUNDIAL PALACE. — Concerts Santos tots els dies, Coberts desde pessetes 3'50 Els divendres, bouillabaisse. Dissabtes, menús corrent y vegetarià.

Botlletí comercial

21 de janer de 1912

Plassa de Barcelona

Informació de la casa ARNÓ, MARISTANY Y C.^a

El desvetllament dels negocis va essent general, ja que avui no es tant sols la comarca del Penadès que's pot senyalar com a reanimada, sinó que també pel camp de l'arragona y Reus s'ha sortit d'aquell marasme que hi dominava, fentse en els darrers mercats celebrats en les esmentades poblacions animades vendes. Els preus segueixen cotisantse ben sostinguts, y per les classes blanques preten el propietari a 7 rals grau

y carga, preu que no li es pas difícil conseguir.

També venen les mateixes impressions de les regions valenciana y manxega, especialment d'aquesta última, ont en alguns pobles hi han acudit compradors de cases estrangeres, y en particular suïsses, que han fet importants compres de vins blancs.

COTONS

Preus corrents de cotons en rama, donats per la Junta Sindical del Col·legi de Corredors Reials de Comerç de Barcelona, en pessetes els 100 kilograms.

Procedencia Middling Fully good Good Middling
N.-Ord.-Texas 162 a 164 158 a 159 152 a 154
Altres ports... a 154 a 156 151 a 153

CAFES Y SUCRES

Informació de la casa EMIL GABRIEL Y C.^a, carrer Princesa, 68.

Cafr (good average) HAVRE, 20 de janer

Mars... 77'50 78'55

Maig... 78'00 77'75

Juliol... 78'25 78'75

Setembre... 78'00 78'50

Sostingut.

NOVA-YORK, 20 de janer

Cafr (Type n.º 7) Mars... 12'52

Maig... 12'50

Juliol... 12'50

Setembre... 12'52

Sostingut.

PARIS, 20 de janer

Sacra (n.º 3) Mars... 50'50

4 Mars... 50'87

4 Octubre... 37'50

Flaix.

HAMBURG, 20 de janer

Sacra (Base 88 per 100) Mars... 15'40

Maig... 15'47

Agost... 15'82

Octubre-Diciembre... 11'52

Flaix.

LONDRES, 20 de janer

Sacra (Base 88 per 100) Mars... 15'6 1/2

Maig... 15'60

Agost... 15'60

Flaix.

Buenos Aires

Maig... 158'50

Setembre... 158'50

Calma.

TELICHEVY

Mars... 64'50

Maig... 65'25

Setembre... 66'25

Diciembre... 67'00

Calma.

DROGUES

Informació de la casa VIUDA Y FILLS DE G. BOADA

y TRAVASSA, Haza Antic Born, 14.

Preus per 100 kilograms franc envia y estació a mail de Barcelona, salvo variació

Nitrat de sosa 95 per 100 riquosa y 1/2, 98 30'50

100 àzoe. 8'50

Sulfat ferro cristallitzat... 7'00

— — — — — 7'00

— — — — — 42'00

— — — — — 25'00

— — — — — 35'00

— — — — — 7'35

— — — — — 5'40

— — — — — 5'25

— — — — — 11'00

— — — — — 5'50

— — — — — 5'50

— — — — — 70'00

— — — — — 70'00

Soles en sacs de 40 kilos el sac.

— — — — — 4'25

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50

— — — — — 11'50